MINISTERUL DE INTERNE

Casa din strada GARIBALDI

1978

MINISTERUL DE INTERNE
SERVICIUL EDITORIAL

*Pentru uzul cadrelor
Ministerului de Interne*

CASA DIN STRADA GARIBALDI

Nr. 356

— 1978 —

Traducere de col. CONSTANTIN ARONESCU și lt. col. IULIU MAKLARI
Coperta de serg. maj. COSTEL CRIȘAN

Știrea cu privire la judecarea în Ierusalim a lui Adolf Eichmann a fost de-a dreptul senzațională pentru opinia publică internațională. Sute de ziariști și reporteri au sosit la fața locului să asiste la procesul intentat călăului nazist.

În febra evenimentului, puțini s-au gîndit atunci la Isser Harel, omul care l-a adus pe Eichmann în Israel să răspundă pentru crimele comise în timpul celui de-al doilea război mondial.

Deși pare nefirească această reacție, ea este pe deplin logică, avînd în vedere regulile luptei duse pe frontul nevăzut al spionajului sau contraspionajului. Se știe că nici o țară de pe Mapamond nu are interes să publice date despre serviciile sale secrete, dar cînd e vorba de Israel, tăcerea devine de mormînt, numele, biografiile și fotografiile șefilor Mossadului, Shabakului, Amanului *etc. constituind secrete de stat de importanță deosebită. Semnificativ în acest sens este faptul că numele celui ce a conceput și condus „Acțiunea Eichmann", șeful* Mossadului *din perioada 1953—1963, Isser Harel, a fost făcut cunoscut abia după doi ani de la demisia sa, iar pentru a obține aprobarea să-și publice lucrarea* Casa din strada Garibaldi, *acesta a trebuit să se lupte cu guvernul israelian mai bine de șase ani.*

Cartea pe care o prezentăm reprezintă traducerea selectivă și prelucrată a lucrării menționate mai sus și este consacrată dificilei munci desfășurate de Isser Harel și oamenii săi pentru identificarea, răpirea și transportarea din Argentina în Israel a lui Adolf Eichmann.

Din motive de conspirativitate, autorul nu folosește numele reale ale colaboratorilor săi și exclude din lucrare datele ce ar putea afecta interesele serviciilor secrete israeliene. Și totuși, Casa din strada Garibaldi *oferă informații valoroase despre pregătirea și desfășurarea acțiunii.*

Traducere de col. CONSTANTIN ARONESCU şi
lt. col. IULIU MAKLARI
Coperta de serg. maj. COSTEL CRIŞAN

Ştirea cu privire la judecarea în Ierusalim a lui Adolf Eichmann a fost de-a dreptul senzaţională pentru opinia publică internaţională. Sute de ziarişti şi reporteri au sosit la faţa locului să asiste la procesul intentat călăului nazist.

În febra evenimentului, puţini s-au gîndit atunci la Isser Harel, omul care l-a adus pe Eichmann în Israel să răspundă pentru crimele comise în timpul celui de-al doilea război mondial.

Deşi pare nefirească această reacţie, ea este pe deplin logică, avînd în vedere regulile luptei duse pe frontul nevăzut al spionajului sau contraspionajului. Se ştie că nici o ţară de pe Mapamond nu are interes să publice date despre serviciile sale secrete, dar cînd e vorba de Israel, tăcerea devine de mormînt, numele, biografiile şi fotografiile şefilor Mossadului, Shabakului, Amanului *etc. constituind secrete de stat de importanţă deosebită. Semnificativ în acest sens este faptul că numele celui ce a conceput şi condus „Acţiunea Eichmann", şeful* Mossadului *din perioada 1953—1963, Isser Harel, a fost făcut cunoscut abia după doi ani de la demisia sa, iar pentru a obţine aprobarea să-şi publice lucrarea* Casa din strada Garibaldi, *acesta a trebuit să se lupte cu guvernul israelian mai bine de şase ani.*

Cartea pe care o prezentăm reprezintă traducerea selectivă şi prelucrată a lucrării menţionate mai sus şi este consacrată dificilei munci desfăşurate de Isser Harel şi oamenii săi pentru identificarea, răpirea şi transportarea din Argentina în Israel a lui Adolf Eichmann.

Din motive de conspirativitate, autorul nu foloseşte numele reale ale colaboratorilor săi şi exclude din lucrare datele ce ar putea afecta interesele serviciilor secrete israeliene. Şi totuşi, Casa din strada Garibaldi *oferă informaţii valoroase despre pregătirea şi desfăşurarea acţiunii.*

Parcurgînd paginile cărții, cititorul va reuși să cunoască angrenajul pus în mișcare de Isser Harel în vederea răpirii criminalului, scopul suprem urmărit, pentru îndeplinirea căruia se țese — folosindu-se metode și mijloace specifice muncii secrete — un adevărat păienjeniș de acțiuni spectaculoase.

Una din explicațiile succesului obținut în „Acțiunea Eichmann" a constat în aceea că Harel și oamenii săi au știut să identifice, să selecteze și să folosească cîțiva conaționali din străinătate pentru culegerea și furnizarea de informații. Hotăritoare pentru atingerea scopului stabilit au fost și : efectuarea de investigații directe, soldate cu rezultate bune ; modalitățile de realizare conspirată a legăturilor ; utilizarea celor mai sigure căi de a „aranja" întîlniri secrete etc. Interesante sînt și datele oferite de lucrare cu privire la pătrunderea secretă și desfășurarea muncii pe teritoriul Argentinei. Din propria-i experiență și din cea a colaboratorilor săi, autorul trage concluzia că reușita lor a depins mult de legendarea cît mai veridică a acțiunilor, apelarea la dezinformări bine concepute, dar mai ales de cunoașterea aprofundată a realităților etnice și etnografice locale.

Cu siguranță, cei ce vor lectura Casa din strada Garibaldi *vor fi impresionați de minuțiozitatea cu care a fost pregătită „Acțiunea Eichmann", pentru etapele ei cheie (răpirea și transportarea criminalului) fiind concepute ingenios mai multe variante, putîndu-se trece de la una la alta — dacă situația ar fi reclamat-o — firesc, fără riscuri prea mari.*

O atenție aparte acordă autorul trăsăturilor morale și de voință pe care trebuie să le posede luptătorii războiului din umbră, apreciindu-i pe aceștia după abnegația și puterea de sacrificiu, răbdarea, inițiativa și inteligența manifestate în momentele critice.

Simpla inventariere a datelor oferite de Casa din strada Garibaldi *și altele asupra cărora nu ne-am oprit o recomandă a fi o carte utilă pentru îmbogățirea cunoștințelor profesionale ale lucrătorilor Ministerului de Interne. Nu trebuie să ne scape din vedere însă că aceasta, fiind scrisă de cel mai activ participant al „Acțiunii Eichmann" — de fapt conducătorul detașamentului special constituit pentru îndeplinirea misiunii —, conține multe aprecieri subiective și că nu este exclus ca autorul ei să fi strecurat și aspecte menite să escamoteze realitatea.*

Căpitan GHEORGHE VARGA

Într-o zi din 1957, unul din secretarii Ministerului de Externe m-a sunat la birou și am avut cu el o convorbire scurtă, cu care ocazie am stabilit să ne întîlnim. Omul îmi era cunoscut ca fiind hotărît în acțiuni, cult, avînd o voce caldă, moale și plăcută. Acum, însă, vorbea foarte agitat și oarecum ciudat. Din comportarea lui, am înțeles că la întîlnirea noastră mi se va comunica o problemă care prin importanța ei diferă de cele obișnuite. Ne-am văzut la o cofetărie din Tel Aviv. Cu acest prilej, secretarul mi-a redat, la fel de agitat, conținutul unei informații primite de la reprezentantul Israelului în R.F.G. care se ocupa pe atunci de stabilirea și recuperarea daunelor de război. Potrivit informației, foarte scurte dealtfel, Adolf Eichmann se afla în Argentina, la o adresă cunoscută. I-am mulțumit pentru știre, promițîndu-i că voi lua măsuri de verificare, iar apoi ne-am despărțit.

Cei ce lucrează azi în domeniul muncii de spionaj și contraspionaj știu din experiență că șansele de verificare a unei asemenea informații senzaționale sînt, de regulă, minime și că nu se poate pune bază, de la început, pe conținutul ei. La aceasta trebuie adăugat că de la dispariția lui Eichmann trecuseră mulți ani, iar informațiile primite de la locul unde se presupunea că se ascundea, deși senzaționale, nu elucidau nici măcar problema dacă criminalul mai era sau nu în viață. Se știa că Adolf Eichmann a dispărut în martie 1945, dar nu s-a putut stabili, prin verificările făcute, dacă cineva l-a mai văzut după această dată. Este deci lesne de înțeles că, anterior informației furnizate de secretarul Ministerului de Externe,

eram pesimiști în privința șanselor de a-l prinde pe criminal. Primind informația respectivă, am dat mai puțină atenție caracterului său senzațional și am luat măsuri urgente pentru verificarea ei, avînd în vedere seriozitatea persoanei care mi-a transmis-o. Ajuns la birou, am cerut toate documentele ce priveau cazul Eichmann, fostă căpetenie nazistă, ce s-a ocupat de exterminarea evreilor. Studiind dosarul pînă noaptea tîrziu, am reușit să reconstitui înfățișarea și profilul moral ale acestui criminal fără asemănare în istoria omenirii, care ucisese șase milioane de oameni. Din acest motiv, martorii și acuzatorii din procesul de la Nürenberg l-au denumit șef al tuturor criminalilor.

Din discuțiile purtate cu doctorul Sinar, reprezentantul nostru din R. F. Germania pentru stabilirea și recuperarea daunelor, am aflat că acesta primise informația de la un procuror german, evreu de origine, Fritz Bauer. Acesta provenea dintr-o tradițională familie de juriști. Avea funcția de procuror general al R. F. Germania și era vechi membru în conducerea Partidului Social Democrat.

După 1936, a cunoscut prigoana nazistă, astfel că acum devenise un pasionat luptător pentru descoperirea criminalilor de război. Sinar s-a întîlnit cu el, prin intermediul rabinului Lichtikfeld, la hotelul Metropol, iar discuția au purtat-o într-un restaurant din Köln. Cu acest prilej, Bauer i-a spus lui Sinar că știe de existența lui Adolf Eichmann, dar că, neavînd încredere în procurorii și judecătorii germani și în autoritățile argentiniene, dorește să colaboreze cu organele israeliene de informații, care sînt cele mai interesate în prinderea criminalului.

Sub influența discuțiilor purtate cu Sinar, am hotărît să intru în legătură cu procurorul Bauer, folosindu-mă de omul meu, Saul Darom. Și acesta fusese prigonit de fasciști, din care cauză se stabilise în Israel. În 1947, plecase la Paris cu scopul de a studia pictura, dar, din întîmplare, ajunsese să lucreze pentru *Mossad* în perioada cînd Israelul mai era guvernat pe bază de mandat de către englezi. După proclamarea Israelului ca stat independent, Saul Darom a continuat să picteze și să lucreze ca agent într-o țară care se afla în atenția noastră. A făcut carieră ca pictor, dar și ca agent de talent. Cunoștințele sale lingvistice solide, precum și cele cu privire la particularitățile vieții economice, sociale și politice ale unor state l-au impus ca specialistul numărul unu din cadrul serviciului nostru secret.

Chemîndu-l de urgență în țară, i-am vorbit de cazul Eichmann, manifestîndu-mi dorința de a se ocupa de el. După ce a acceptat, i-am relatat ultima informație și i-am dat sarcina s-o verifice, în primul rînd prin Bauer, pentru a stabili adevărul.

În noiembrie 1957, Sinar l-a prezentat pe procuror, în Köln, lui Saul Darom. Bauer i-a spus lui Saul că informația cu privire la existența lui Eichmann o are de la un german, emigrat în Argentina, ce pretinde că este semievreu. S-a hotărît să transmită informația deoarece a citit în presă un articol în care se scria că nu se cunoaște de existența lui Eichmann. Omul din Argentina preciza că acesta locuiește în Buenos Aires, în cartierul Olivos, pe strada Chacobuco, la numărul 4261. Procurorul nu cunoștea numele sub care trăia Adolf Eichmann și nici alte date privind familia criminalului. Am ajuns la concluzia că Bauer era puțin informat și că aștepta să stabilim noi noua identitate a criminalului. Urma, deci, să se trimită în Argentina un reprezentant al R. F. Germania, care să-l recunoască pe Eichmann și să ceară extrădarea sa. Problema era complicată, deoarece se manifesta neîncredere față de reușita acțiunii dacă ne rezumam numai la căile legale, oficiale. Bauer a avertizat că autoritățile argentiniene nu-l vor extrăda pe criminal și a apreciat că nici arestarea și ducerea lui Eichmann de către serviciul secret în Israel nu aveau sorți de izbîndă.

Analizînd situația nou creată, am stabilit să trecem la identificarea lui Eichmann în Argentina. Această sarcină i-a revenit lui Saul Darom, care a procurat de la Bauer documente referitoare la activitatea în S.S. a lui Eichmann, adică: biografia și niște fotografii ale criminalului, precum și unele date despre familie și profilul său moral, din care rezulta că „devora" femeile și îi plăcea să bea.

Întrucît procurorul Fritz Bauer nu și-a desconspirat sursa, era absolut necesar să stabilim, prin oamenii noștri, persoana care locuia la adresa indicată în Buenos Aires.

Cu elucidarea acestei probleme a fost însărcinat Ioel Goren, ofițer în cadrul serviciului secret, component al statului-major, bun cunoscător al spaniolei, care lucrase în America Latină ca reprezentant al unei firme particulare. Întrucît Ioel Goren nu era capabil să facă față singur misiunii, deoarece orice acțiune desfășurată în apropierea locuinței lui

Eichmann era de natură să trezească suspiciuni și acesta putea dispărea, i s-a ordonat să intre în legătură cu cetățeanul israelian Menase Talmi, născut într-o localitate de lîngă Buenos Aires. Acesta cunoștea unsprezece limbi, printre care și spaniola, și era la curent cu obiceiurile și particularitățile spirituale ale poporului argentinian. Menase Talmi studia istoria evreilor colonizați și, fiind o persoană sociabilă, cu mult umor, avea multe relații în protipendada Buenos Airesului.

La scurt timp după ce s-au cunoscut, Ioel Goren și Menase Talmi au stabilit că majoritatea germanilor locuiesc în cartierul Olivos, ce avea în zona centrală vile luxoase și mulți vilegiaturiști, dar la periferie casele sale erau rare și sărăcăcioase, iar circulația redusă. Locuitorii săi se cunoșteau între ei și trăiau în bună înțelegere.

Înarmați cu aceste date, cei doi au reușit, în plimbările lor pe străzile neasfaltate ale cartierului, să facă observări directe, să stabilească poziția casei cu pricina și apoi s-o fotografieze. Ei au constatat că înfățișarea sărăcăcioasă a imobilului presupus a fi al lui Adolf Eichmann era în totală contradicție cu modul în care se știa că trăiesc conducătorii naziști, folosind averile confiscate de la evrei sau jefuite în timpul războiului. Din aceste motive, s-a tras concluzia că informația era eronată și s-a hotărît lucrarea germanilor din cartier. Chiar dacă datele obținute nu-l priveau pe Eichmann, ele erau considerate prețioase.

Pentru a-l determina pe Fritz Bauer să dezvăluie identitatea omului său din Buenos Aires, i s-a comunicat că verificările făcute nu confirmă informația pe care ne-a dat-o și i s-au descris atît casa, cît și sărăcia ce domnea în ea. I s-a făcut cunoscut, de asemenea, că în locuință exista o singură femeie de origine europeană, care era exclus să aibă vreo legătură cu Eichmann, date fiind înfățișarea și ținuta ei neglijente.

Procurorul a priceput intenția și dorința noastră, astfel că, în ianuarie 1958, s-a decis să ne spună cine este informatorul său și să ne pună în legătură cu el. În acest scop, Bauer a redactat o scrisoare de recomandare către omul lui și ne-a indicat adresa acestuia. Temîndu-ne să intrăm direct în contact cu informatorul procurorului, semievreul Lothar Hermann, l-am verificat din toate punctele de vedere și numai apoi ne-am dus la el în numele lui Bauer.

Am hotărît să ia legătura cu el ofițerul de poliție Höpstotter Efrojim care se afla, în acea perioadă, în misiune în

America Latină. L-am atras la colaborare pe Höpstotter, întrucît provenea din Galiția și avusese aceeași soartă, în timpul războiului, ca și restul evreilor din zona respectivă.

După ce s-a declarat de acord să colaboreze cu noi, l-am informat cu datele ce le dețineam despre misiunea ce urma să o îndeplinească și apoi am început instruirea lui concretă și completă. I-am ordonat lui Höpstotter să nu vorbească familiei despre misiunea încredințată, iar scrisorile să le expedieze nu din Argentina, ci din alt stat. I-am fabricat o naționalitate germană și l-am sfătuit să-și motiveze eventualele greșeli de vorbire prin faptul că, trăind de mulți ani în străinătate, și-a pierdut obișnuința. I-am mai indicat să-l cîștige pe Lothar Hermann prin seriozitate. Pentru a obține cît mai multe date reale despre Eichmann, i-am ordonat să-l mobilizeze prin acordarea unei încrederi depline.

Höpstotter trebuia să obțină informații precise despre persoana lui Eichmann și familia sa și să procure fotografia și amprentele criminalului.

Totodată, i-am ordonat cu severitate să aibă mare grijă să nu întreprindă vreo măsură care să-l facă pe Eichmann să se dea la fund, argumentîndu-i că nu dorim să-l deranjăm tocmai noi prin niște acțiuni neinspirate.

Cînd se face instruirea agenților, inevitabil, se omit anumite amănunte. Nu este permis însă ca agentul să vină la o întîlnire secretă, în plină vară, îmbrăcat în haine de iarnă, transpirat, imediat după ce a coborît din avion. Din raportul lui Menase Talmi a rezultat că Höpstotter a făcut o asemenea greșeală, dar ea a fost corectată urgent. O altă greutate cu care ne-am confruntat a fost aceea că Lothar Hermann locuia la sute de kilometri de Buenos Aires și, de aceea, orice vizită ce i-am fi făcut-o putea provoca suspiciuni. Așa stînd lucrurile, l-am chemat, printr-o scrisoare redactată în limba germană, semnată *Bauer*, la Buenos Aires, dar Hermann a refuzat să se prezinte, mulțumindu-se să ne trimită o telegramă în care preciza că, deși nu-l cunoaște pe Bauer, acceptă să se întîlnească cu acesta la locuința sa.

Avîndu-se în vedere că Höpstotter nu cunoștea limba spaniolă și ținînd seama de pericolul misiunii, Menase Talmi s-a hotărît să-l însoțească pe polițist în „Vestul sălbatic".

Întîlnirea a avut loc, așa cum s-a stabilit, la domiciliul lui Hermann. Acesta era un om de aproximativ cincizeci de ani, slab, scund, cu mișcări lente și avea o casă modestă și sărăcăcios mobilată.

Studiindu-l atent, ca buni profesioniști, vizitatorii și-au dat seama că ceva nu este în regulă cu el, motiv pentru care au hotărît să ia unele măsuri de siguranță. După un timp, au constatat, cu surprindere, că Lothar Hermann era orb. Și-au dat seama despre acest lucru, întrucît la discuții participa și soția lui, care a cercetat scrisoarea de recomandare. Au aflat că Hermann, fost avocat și un fel de detectiv particular, se ocu- pase în tinerețe și cu probleme de investigații și urmărire. Întreprinzînd astfel de acțiuni, spunea el, a dat, din întîm- plare, de urmele lui Eichmann. Hermann avea o fiică de douăzeci de ani, încîntătoare, ce era curtată de un tînăr, care se numea Nicolas Eichmann. Acesta afirma pe față că toți evreii trebuie nimiciți fără milă. Vorbea spaniola cu accent străin și îi spunea lui Hermann că aceasta se datorește faptului că a trăit, din copilărie, în diverse țări, deoarece tatăl său a fost ofițer și de aceea familia a trebuit să-l urmeze peste tot.

Hermann fiind orb, soția sa îl ținea la curent cu procesele intentate la Nürenberg împotriva criminalilor de război na- ziști. Știrile aflate i-au deschis ochii conștiinței, cu toate că nu mai vedea cu cei cu care fusese înzestrat de natură. A în- țeles bine rolul ce l-a avut Eichmann la exterminarea în masă a evreilor. Întrucît numele de familie al tînărului ce o curta pe fiica sa era identic cu al criminalului nazist și avînd în vedere concepțiile antisemite ale acestuia, la care se adăuga faptul că tatăl său a fost ofițer, Hermann l-a informat în scris pe procurorul Fritz Bauer despre constatarea sa, iar Bauer i-a cerut să continue verificările.

Oamenii noștri se îndoiau de veridicitatea relatării lui Hermann, socotind că el, fiind orb, nu putea să execute ur- mărirea. De aceea, l-au rugat să le dea amănunte în legătură cu sarcinile trasate de Bauer și cu modul cum le-a îndeplinit.

Hermann le-a spus că procurorul i-a cerut să se deplaseze la Buenos Aires și să-l cunoască pe tatăl tînărului Nicky. A întîmpinat greutăți, întrucît fiica lui nu știa adresa de acasă a prietenului său, deoarece corespondа cu el printr-un inter- mediar. Pentru a-i găsi adresa, au apelat la intermediar, spu- nîndu-i că fata urma să plece la facultate și dorea să-l vadă pe Nicky. Sub acest pretext, au mers la locuința prietenului fetei, dar n-au găsit inițial acasă decît pe o femeie cu înfăți- șarea și ținuta neglijente, ce n-a putut să le dea nici un răs- puns. Între timp, în cameră a intrat un bărbat de vîrstă mij- locie, care purta ochelari. El le-a comunicat că fiul său a ră- mas la serviciu să facă ore suplimentare, dar a contestat că

l-ar chema Eichmann. Hermann era aproape convins că avea în față pe criminalul căutat, deoarece semnalmentele pe care i le dăduse procurorul Bauer erau foarte asemănătoare cu cele ale tatălui tînărului ce-i curta fata.*

Menase și Höpstotter se îndoiau de exactitatea celor rela- tate de Hermann, dar își dădeau seama că acesta se folosea de fiica sa pentru a-l descoperi pe Eichmann. Printre altele, ea stabilise că presupusul Eichmann are un Jepp. Oamenii noștri i-au cerut lui Lothar Hermann să culeagă informații cu pri- vire la numele actual al lui Adolf Eichmann, locul de muncă, să identifice numărul de circulație al autoturismului și să facă fotocopii după actele de identitate și impresiunile digitale ale acestuia.

Hermann i-a asigurat că le va îndeplini dorința, întrucît are foarte multe relații în cartierul Olivos din Buenos Aires, unde a locuit pînă în urmă cu un an și jumătate. Le-a spus că cunoștea pe majoritatea funcționarilor organelor locale, ceea ce îi ușura îndeplinirea misiunilor primite, și le-a cerut bani cu care să plătească serviciile ce le va solicita, precum și cazarea și masa lui și ale fiicei sale în capitală.

I s-a promis că va avea tot ce a cerut, asigurîndu-l că va primi și o recompensă substanțială dacă va procura datele ce ne interesau. Totodată, i s-a ordonat să întrerupă coresponden- dența cu procurorul Fritz Bauer. Apoi s-au stabilit modul conspirat de a ține legătura prin poștă, precum și felul în care trebuia să-l recunoască pe un alt agent al nostru, în cazul că Menase și Höpstotter nu-l vor putea contacta. I-au dat pentru recunoaștere jumătatea unei bancnote argentiniene, cealaltă parte oprind-o.

Oamenii noștri s-au despărțit de Lothar Hermann mul- țumiți de angajamentul său, precum și de sinceritatea soției și fiicei acestuia.

I-am expediat urgent 15.000 de pesos, adică echivalentul a 130 de dolari.

Pentru primirea informațiilor, am aranjat o căsuță poștală în afara granițelor Argentinei.

Era necesar să efectuăm cît mai operativ verificări, de- oarece fiica lui Hermann urma să reînceapă cursurile peste două luni, iar el nu putea să acționeze singur.

Prima măsură întreprinsă de Höpstotter și Menase a con- stat în aceea că au efectuat verificări asupra locuinței pe care

o ocupa cel presupus a fi Adolf Eichmann. Oamenii noştri au stabilit că informaţiile anterioare despre situaţia acesteia se confirmau.

*

Analizînd rapoartele lui Höpstotter şi Menase, am împărţit informaţiile în două grupe. În prima le-am inclus pe cele furnizate de Lothar Hermann, iar în a doua, pe cele obţinute de la fiica şi soţia lui. N-am pus la indoială sinceritatea familiei Hermann, considerînd că era normal ca o mamă să ştie cine îi curtează fiica. De asemenea, mi s-a părut firesc ca un tînăr, fie el şi fiul lui Eichmann, să discute sincer cu prietena lui despre lucruri auzite în casă, deşi ele sînt secrete de familie. În plus, mi-am dat seama că Nicolas a apelat la un intermediar pentru a primi corespondenţa de dragoste, deoarece dorea să-şi ascundă relaţiile sentimentale de privirile curioase ale părinţilor.

Bazat pe aceste considerente, am dat dispoziţii să i se expedieze lui Hermann o scrisoare şi banii de care avea nevoie pentru îndeplinirea sarcinilor primite, aprobînd, totodată, şi propunerile făcute de oamenii mei ce se ocupau de cazul Eichmann.

În luna mai a anului 1958, mi s-a confirmat că atît scrisoarea, cît şi banii au ajuns la destinaţie. Tot atunci, am primit o informaţie detaliată din care rezulta că terenul de la numărul 4261 de pe strada Chacobuco din Buenos Aires a fost cumpărat, în 1947, de cetăţeanul austriac Francisco Schmidt, care construise pe el două case. În aceste imobile se montaseră două contoare, unul pe numele de Dagoto şi altul pe numele de Klement. Făcîndu-se verificări, s-a stabilit că Schmidt fusese numai proprietarul terenului, pe care l-a vîndut în 1955, şi că locuia la o altă adresă. Schmidt venise în Argentina în 1945, fiind transportat cu un submarin. Din partea a doua a informaţiei rezulta că Eichmann se stabilise în Argentina în 1954. Lothar Hermann propunea să se determine cu precizie unde locuia în prezent Eichmann şi solicita să i se încredinţeze, în acest scop, toate sursele şi să fie lăsat să acţioneze cum apreciază el. Cerea, din nou, bani şi o altă adresă la care să expedieze informaţiile.

El susţinea că Schmidt şi Eichmann erau una şi aceeaşi persoană.

Întrucît Menase Talmi nu era de acord cu afirmaţia lui Hermann, am ordonat să se întrerupă orice legătură cu el.

Cu toate acestea, Lothar Hermann nu s-a dat bătut. El şi-a dat seama, probabil, de greşeala făcută în legătură cu asemănarea Schmidt-Eichmann şi, printr-un agent financiar, a obţinut noi informaţii cu privire la locatarii casei cu nr. 4261 din strada Chacobuco. În 1959, am reluat legătura cu Lothar Hermann şi i-am trimis noi fonduri. În acel an, am avut şi multe neplăceri din cauză că i-am pierdut urma de cîteva ori.

Personal nu mă puteam împăca cu gîndul că informaţiile obţinute despre existenţa lui Eichmann nu erau reale, şi acest caz se afla în preocuparea mea zilnică. Am hotărît să verific dacă soţia lui Eichmann avea legături cu mama, sora şi fratele ei, ce se găseau în Germania Occidentală, şi dacă el corespondă cu tatăl şi fraţii săi din Linz. Luînd aceste măsuri, speram să dau peste o pistă care să mă conducă spre Eichmann. Am mai ordonat să se facă investigaţii în rîndul refugiaţilor şi al criminalilor de război reîntorşi în R. F. Germania, nu în ideea de-al identifica pe Eichmann printre aceştia, ci pentru a depista în rîndul lor anumite surse menite să mă ajute să ajung la el. Acţiunea din Germania Occidentală a început prin efectuarea de recrutări şi verificări mai detaliate. Dar, cînd credeam că ne aflăm pe o pistă bună, în octombrie 1959, o serie de ziare străine şi din Israel au publicat o ştire potrivit căreia Eichmann ar lucra în Kuweit, la o societate petroliferă. Ştirea provenea de la şeful serviciului vest-german ce se ocupa cu depistarea criminalilor de război.

Informată pe această cale, opinia publică israeliană a mobilizat o serie de organizaţii în scopul identificării şi cercetării criminalului. S-au făcut chiar presiuni asupra *Sin-Betului*, *Interpolului* şi a unor guverne, iar Ministerul de Finanţe a fixat o recompensă pentru cel care îl va prinde pe Eichmann.

Deşi măsurile întreprinse de noi în legătură cu Adolf Eichmann nu se desconspiraseră, ne temeam că acesta ştia de ele şi ar fi capabil să informeze presa că desfăşurăm activităţi ilegale pentru a o asmuţi împotriva noastră. Am reuşit totuşi să păstrăm secretul acţiunilor desfăşurate cu toate că am avut multe necazuri cu unii deputaţi şi miniştri curioşi, cărora nu le puteam spune adevărul. Mă întrebam în permanenţă, de asemenea, ce va întreprinde Eichmann în legătură cu ştirea din presă, potrivit căreia el se afla în Kuweit.

Lipsa de date devenise pentru mine un adevărat coşmar în mijlocul haosului creat de ziarişti.

O informaţie furnizată de procurorul Bauer, în 1959, ne-a ajutat să clarificăm unele nepotriviri existente în datele ce le deţineam despre Eichmann. Din ea rezulta că Adolf Eichmann a fost adăpostit, sub numele de Klement, într-o mănăstire din Germania Occidentală. Înarmat cu acte ce-i dădeau noua identitate, în 1950, a mers în Austria să-şi viziteze soţia. De aici, ajutat de Crucea Roşie, a plecat cu un vapor în Argentina şi s-a stabilit în cartierul Olivos din Buenos Aires. La început a avut o spălătorie, dar a dat repede faliment. Pe de altă parte, în cartea de telefon a capitalei Argentinei este trecut, în 1952, numele de Klement. Bauer mai informa că acesta îşi deschisese cont la o bancă şi se găsea în raporturi de afaceri cu firma *CAPRI*, condusă de un german ce emigrase în Argentina în anul 1930. Firma se ocupa cu amenajarea cursurilor de apă şi construirea de hidrocentrale. Din verificările întreprinse de oamenii lui Fritz Bauer, rezulta că Klement lucra pe atunci la firma *CAPRI*, fapt confirmat şi de directorul acesteia. Se mai aflase că, tot atunci, bolivienii i-ar fi oferit lui Eichmann funcţia de şef al serviciului de siguranţă, pe care el a refuzat-o, deoarece stia că odată numit nu se va putea abţine să nu ucidă şi se va compromite.

Fritz Bauer n-a vrut să ne spună de unde provine informaţia, motivînd cu necesitatea conspirării sursei, iar noi nu am avut argumente să-l convingem de contrariu.

Aşa stînd lucrurile, am fost nevoit să dispun să fie verificată informaţia furnizată de procuror, mai ales că în rapoartele de pînă atunci ale lui Lothar Hermann nu apărea numele de Klement. Această măsură se impunea şi pentru faptul că bănuiam că, deşi Hermann cunoştea numele sub care se ascundea Eichmann chiar de la fiul acestuia, nu ni-l dezvăluia. Întrucît atunci cînd l-am rugat să facă lumină în amalgamul de nume Eichmann - Schmidt - Klement, Hermann ne-a cerut din nou bani, motivînd că îi sînt necesari pentru a efectua investigaţii de amploare, l-am însărcinat cu îndeplinirea acestei misiuni pe un ofiţer priceput, căruia i-am dat ordin să se pună la curent cu toate amănuntele ei.

Deşi nu aveam încă date certe despre existenţa lui Eichmann, mă întrebam îngrijorat dacă instanţele israeliene sînt

competente sau nu să-l tragă la răspundere pe criminal. M-am liniştit numai atunci cînd — consultînd cei mai buni judecători şi procurori, prieteni de-ai mei, specialişti în materie — am aflat că acest lucru este posibil. Am format apoi un colectiv special, ce avea sarcina să supravegheze toate persoanele care aveau legături cu rudele lui Eichmann şi ale soţiei sale. În decembrie 1959, l-am numit ca şef al acestui colectiv pe Ezra Eset, deşi era plecat într-o misiune în Europa.

Cînd i-am instruit şi le-am trasat sarcini membrilor colectivului special, am ţinut seama de specificul îndeplinirii misiunilor secrete în străinătate, atrăgîndu-le atenţia că cea mai mică greşeală făcută l-ar pune în gardă pe criminal, care ar dispărea. Am ordonat să fie supravegheate rudele îndepărtate ale Verei Eichmann, în ideea că ea le va ocoli pe cele apropiate. Urmăream prin aceasta să stabilim cînd şi din ce localitate a fugit şi unde se găseşte în prezent. Măsuri similare am ordonat şi pentru tatăl lui Adolf Eichmann, care, deşi în vîrstă de 82 ani, continua să conducă, în oraşul Linz, un magazin de accesorii electrice. El trăia în anturajul celor patru copii pe care îi avea în afară de criminal.

Personal eram atît de convins că Klement era una şi aceeaşi persoană cu Adolf Eichmann, încît mi-am pus problema aducerii lui din Argentina în Israel, deşi ne despărţea o distanţă de 15.000 km. Am început prin a mă consulta cu specialiştii în materie de la Întreprinderea de navigaţie aeriană, pentru a studia şi apoi organiza trimiterea unui avion pe un coridor aerian pe care noi nu-l aveam în acea perioadă.

Vîlva produsă de ziarişti referitoare la posibilitatea ca Adolf Eichmann să aibă domiciliul în Kuweit începuse să scadă din intensitate, cînd „explodă" o nouă „bombă" în R. F. Germania. Treziţi parcă din somnul de veci, unii din foştii „cavaleri" ai „Crucii încîrligate" ies la suprafaţă şi lansează lozinci antisemite, ce prind rădăcini şi în alte ţări. Acţiunile îndreptate împotriva evreilor iau amploare. Sînt atacate huliganic lăcaşele de cult ebraic din diferite state, motiv pentru care situaţia nou creată începe a fi discutată la nivelul guvernelor.

În conţinutul rapoartelor ce relatau sec evenimentele şi în materialele publicate în presă numele lui Adolf Eichmann

apărea destul de des. Se afirma că aceste acțiuni antisemite erau finanțate de anumite cercuri politice din străinătate, care urmăreau să-l aducă pe criminal la putere.

Pentru a calma opinia publică evreiască, primul ministru israelian a declarat: „Unul din serviciile noastre secrete, specializat și cu posibilități, a primit sarcina să stabilească unde se află centrul organizației neonaziste, întrucît în 25 de țări din Europa și America a izbucnit epidemia fascistă a crucilor încîrligate. Se depun eforturi sporite în vederea identificării centralei care coordonează organizațiile neonaziste și sînt speranțe, cu toate că ar fi posibil să nu reușim, să-i dăm de urmă".

Măsurile întreprinse pentru prinderea lui Eichmann se înmulțeau mereu. Oamenii mei adunau documente peste documente, la fel cum furnicile își adună neobosite proviziile pe care le transportă cu trudă la mușuroiul lor. Studiate și puse cap la cap, aceste documente au început să dea un anumit contur acțiunilor noastre.

Colectivul special însărcinat cu supravegherea familiilor Eichmann și Liebl (numele de fată al soției criminalului) pe teritoriul Austriei și Germaniei a fost apoi întărit, întrucît nu puteam pătrunde în bastionul tăcerii rudelor și vecinilor celor două familii, ceea ce ne deranja foarte mult. De pildă, deși se discutase, în mod legendat, cu un frate de-al lui Eichmann, n-am reușit să-l determinăm să vorbească. Din supravegherea mamei Verei Eichmann, așa cum raporta omul nostru ce se ocupa de această afacere, rezulta că parcă tot satul se solidarizase și jurase să dea uitării toate ororile comise de criminal și să nu divulge nimic. Nici cenzura corespondenței nu s-a soldat cu vreun succes.

În 1960, i-am ordonat ofițerului Reuven Harpaz să intre în legătură cu procurorul Bauer, pentru a fotocopia — cu ajutorul unui tînăr elev, evreu, specialist în tehnica fotografică — niște documente. Participînd la această acțiune, procurorul a avut o comportare foarte agitată, comportare ce s-a menținut și în timpul discuțiilor purtate cu el prin care am reușit să-l determinăm să ne destăinuie și numele celei de-a doua surse a sa de informare. Folosind cuvinte dure, Bauer și-a exprimat nemulțumirea că unele documente dispar și a spus că se teme de desconspirarea acțiunilor ce au loc în cabinetul său, existînd pericolul ca Eichmann să cadă în mîna altor servicii secrete, mai bune decît al nostru. În timp ce procurorul, pe bună dreptate, se frămînta, dosarul Eichmann se îmbogățea cu noi documente ce se refereau la el și la membrii familiei sale.

Multe din informații le obțineam de la evreii ce se ocupau cu identificarea criminalilor de război naziști.

Pentru efectuarea unei noi verificări a datelor ce le dețineam, a fost ales Iosef Kent, pregătit de statul-major al „Acțiunii Eichmann". Pe lîngă procurarea documentelor necesare pentru crearea unei identități false, am luat măsuri ca Iosef Kent să primească sprijin din partea evreilor din America Latină, în care scop au fost expediate de către cetățeni israelieni scrisori de recomandare adresate rudelor lor ce trăiau în aceste țări.

Înainte de a pleca în Argentina, Kent s-a oprit în Germania Occidentală, l-a căutat pe procurorul Bauer și l-a informat în legătură cu misiunea ce i se încredințase. De aici, Kent a mers în alte două țări ale Americii Latine, pentru a contacta patru persoane ce se oferiseră, voluntar, să-l ajute. Acestea erau: David Kornfeld, tînăr arhitect; soția sa Hedda, care studiase filologia și logica; Lubinsky, avocat cu multe relații în America Latină; Primo, student la politehnică.

Pe acești patru colaboratori voluntari Josef Kent i-a instruit în spiritul regulilor muncii conspirative, sfătuindu-i să folosească pașapoarte false atunci cînd vor veni la întîlniri în Argentina.

Ajuns la Buenos Aires, Kent și-a ales ca reședință un hotel adecvat nevoilor îndeplinirii misiunii sale. Apoi a cumpărat harta și cartea de telefon ale orașului pentru a putea identifica persoanele care îl interesau. Folosindu-se de cartea de telefon, el i-a identificat ușor pe Ricardo și Nicolas Klement, dar nu la adresa cunoscută, ci la alta. A studiat bine orașul și a închiriat o mașină, cu care urma să se deplaseze și la întîlniri. Sarcina principală a lui Kent era de a apela la serviciile unei agenții de detectivi particulari, cu ajutorul căreia trebuia să efectueze investigații complete asupra celor doi Klement, să obțină date despre familia ce locuia la numărul 4261 de pe strada Chacobuco și să stabilească dacă în 1952 sau 1953 venise în Argentina, însoțită de trei copii, o femeie cu numele de Vera Eichmann. De asemenea, urma să procure cartea de telefon a Buenos Airesului din 1952.

La agenția de detectivi particulari Kent l-a trimis pe Lubinsky. Pentru îndeplinirea în secret a acestor sarcini, avo-

catul nostru le-a spus detectivilor că urmărește niște succesori ce locuiesc în mai multe orașe ale continentului și, din acest motiv, le-a cerut discreție totală, asigurîndu-i, totodată, că vor fi plătiți regește.

Investigațiile privind firma *CAPRI* le-a făcut tot cu ajutorul unor detectivi, cărora le-a dat sarcini să culeagă informații despre capacitatea acesteia și despre personalul său, pretextînd că o altă firmă dorește să fuzioneze cu ea. Și-a motivat solicitările și prin aceea că în situația în care nu se va ajunge la o înțelegere se pune problema concurenței și, ca atare, interesează rentabilitatea și capacitatea cadrelor de la firma *CAPRI*.

Bineînțeles că în spatele avocatului stătea Iosef Kent, care știa să-l dirijeze și să exploateze cu multă pricepere posibilitățile acestuia.

Apoi, Iosef Kent a intrat în legătură cu studentul Primo, ce avea o mulțime de prieteni în capitala Argentinei, care au început să facă verificări în cartierul Olivos în vederea identificării casei din strada Chacobuco. În urma cercetărilor, minuțios făcute, au descoperit-o și au constatat că, într-adevăr, era mizerabilă, informațiile anterioare confirmîndu-se în mare parte. Kent a scris pe o ilustrată „Felicitări de la George" și a trecut la destinatar numele și adresa lui Klement, dar nu numărul imobilului în care locuia acesta, ci unul fictiv. Cu ilustrata în mînă, Primo a pătruns în imobilul respectiv, însă a constatat cu surprindere că cele două apartamente erau goale. În unul din ele însă lucrau niște zugravi de la care putea obține informații fără a risca să se întîlnească cu vreun membru al familiei.

Și totuși Kent a renunțat la această soluție, alegînd una mai bună. Știind că Nicolas Klement se născuse pe 3 martie, a hotărît să-i trimită la acea dată un cadou și o felicitare. În consecință, cumpără o brichetă foarte frumoasă, o rugă pe Hedda Kornfeld s-o împacheteze și îi dictă să scrie pe o ilustrată următorul text : „Cu multă cordialitate, prietenului meu Nicky, cu prilejul zilei de naștere".

Doamna Kornfeld fu sfătuită să se cazeze la cel mai bun hotel din Buenos Aires, care avea și serviciu de curierat. Frumusețea fizică a Heddei era completată de toalete elegante. La recepție, ea se înregistrase sub un nume conspirativ, pentru a-și acoperi misiunea pe care o îndeplinea în vederea depistării criminalului. Cum în holul hotelului era liniște, doamna Kornfeld a putut studia personalul de serviciu, reușind astfel să aleagă un tînăr isteț, capabil a-i face oficiul de mesager, ce se numea Pedro. Înainte de a-i explica ce să facă cu pachetul, Hedda Kornfeld l-a atenționat pe Pedro că trebuie să păstreze un secret desăvîrșit și, la întoarcere, să-i povestească despre tot ce va observa la predarea cadoului în cauză.

I-a mai spus că, în situația în care Nicolas Klement s-a mutat la o altă adresă, este neapărat necesar să o afle. Dacă îl găsea, trebuia să-i comunice că pachetul provenea de la o femeie pe care personal nu o cunoaște, deoarece aceasta îl predase, cu două zile în urmă, unui alt coleg. Tînărul era încîntat să-și ducă treaba la bun sfîrșit, mai ales că-i fusese încredințată de o femeie atît de frumoasă.

Nu i-a fost greu să găsească imobilul cu numărul 4261. Văzînd că din apartamentul în cauză nu iese nimeni, a sunat la cel de vizavi. I-a relatat omului ce l-a întîmpinat scopul pentru care îl căuta pe Klement și a aflat de la acesta că vecinul de apartament, german la origină, se mutase, în urmă cu 10—15 zile, în cartierul San Fernando, în care se ajungea cu autobuzul 60. Fiul gazdei l-a condus apoi pe Pedro pînă la colțul străzii, arătîndu-i o motocicletă și explicîndu-i că ea aparține unuia din fiii lui Klement. S-au apropiat de casa în fața căreia se afla motocicleta, au intrat în curte, însoțitorul lui Pedro s-a adresat unui tînăr blond de circa 18—20 de ani și i-a spus că acesta îl caută pe fratele său. Pedro i-a întins tînărului pachetul și felicitarea.

Discuțiile purtate cu proprietarul motocicletei au confirmat că, într-adevăr, familia Klement s-a mutat de curînd în cartierul San Fernando și că tînărul poate fi găsit oricînd la adresa unde era acum. Pedro și-a notat numărul casei, marca și numărul de circulație ale motocicletei, iar apoi grăbit și frămîntat — deoarece nu-și dădea seama dacă a procedat bine sau nu — s-a întors la hotel. Frumoasa doamnă Hedda, după ce i-a ascultat relatarea în legătură cu îndeplinirea comisionului, l-a lăudat pentru modul cum se comportase și i-a dat o recompensă substanțială.

Informațiile obținute de Hedda Kornfeld au descifrat misterul locatarilor imobilului cu numărul 4261 de pe strada Chacobuco.

Primo și Lubinsky au primit misiunea de a-l supraveghea pe fiul lui Eichmann, căruia Pedro îi predase pachetul, pentru a identifica casa din cartierul San Fernando.

În primele două zile nu au obținut date promițătoare. Din acest motiv, Lubinsky a pătruns, dîndu-se drept agent de asigurări, în imobilul unde muncea tînărul german și a stabilit, prin exploatarea informativă a unor lucrători, că datele furnizate de Hedda erau reale.

Oamenii lui Primo, supraveghindu-l pe tînăr cu ajutorul unor mașini închiriate, au observat că acesta era însoțit, de regulă, pe motocicletă de un individ cam de 40—45 ani, ce semăna la înfățișare cu el, iar în final au stabilit cu exactitate că familia Klement domicilia în cartierul San Fernando.

Din cauza numărului insuficient de oameni antrenați în acțiunea de urmărire, nu se putea realiza o supraveghere calificată a suspecților. De aceea, Kent a hotărît ca Hedda Kornfeld să apeleze din nou la serviciile lui Pedro. Abordînd o mină tristă, pe motiv că „nu primise confirmare că pachetul ajunsese la destinație", Hedda l-a convins pe Pedro să-i facă o nouă vizită, la vechea adresă, lui Klement.

Reintors la hotel, Pedro i-a relatat Heddei Kornfeld cu lux de amănunte modul cum acționase. Reușise să-l găsească pe omul ce-i vorbise de Klement și acesta l-a sfătuit să se deplaseze cu autobuzul în cartierul San Fernando și să coboare în stația în care va vedea mai multe chioșcuri. În partea dreaptă a chioșcurilor există o casă netencuită și în ea îl va găsi, cu siguranță, pe Klement. Rezulta că omul ce-l îndrumase la noua adresă a lui Klement îl cunoștea personal, deoarece lucrase la el și mai avea de primit ceva bani de la acesta. Soția lui Klement, spunea omul, mai are un copil de 3—4 ani, despre care se spune că nu provine de la actualul ei soț. Pedro a mai stabilit că tînărul neamț blond mai avea doi frați mai mari; unul lucra la marină, iar celălalt, căsătorit, nu locuia cu părinții.

Omul de la care Pedro aflase aceste amănunte i-a sugerat să se adreseze direct tînărului blond. Cînd Pedro intră în biroul unde lucra proprietarul motocicletei, acesta și-a dat seama că comisionarul venise să i se confirme dacă pachetul ajunsese la destinație. El i-a explicat că a desfăcut pachetul și a citit pe ilustrată următorul text: „Cu multă cordialitate, prietenului meu Nicky, cu prilejul zilei de naștere". Întrucît un frate al său se numea Nicolas și împlinea în ziua respectivă 21 de ani, i-a înmînat cadoul acestuia. Tînărul i-a mai spus încîudat că expeditoarea putea să scrie numele destinatarului, adică Nicolas Klement sau Eichmann. În această situație, Pedro a solicitat adresa lui Nicolas și fratele său i-a spus-o. Ea era: strada Garibaldi nr. 3030. Cînd Pedro l-a întrebat pe tînăr despre tatăl său, acesta i-a răspuns că e plecat în interes de afaceri și că nu știe cînd se va întoarce.

Prin aceste investigații, la dosarul lui Eichmann apărea o nouă și importantă piesă, ce completa informațiile furnizate de Lothar Hermann.

Analizîndu-se cazul, s-a ajuns la concluzia că întreaga familie Eichmann se află în Argentina. Pe această bază, s-a întocmit un raport către centrala din Tel Aviv, în care se menționa că din verificările efectuate cu ajutorul detectivilor particulari rezulta că Schmidt nu este una și aceeași persoană cu Eichmann.

Kent a început supravegherea atentă a casei presupusului criminal. Folosind binoclul și un aparat de fotografiat cu teleobiectiv, a reușit s-o transpună pe peliculă foarte clar.

În scopul obținerii unor date suplimentare despre membrii familiei Klement, s-a apelat la evidențele cărții funciare și s-a discutat, sub diferite pretexte, cu noii lor vecini. Nu s-au obținut însă informații în plus, întrucît cei abordați afirmau că nu-i cunoșteau aproape deloc și nu întrețineau relații cu ei, pe motiv că se stabiliseră de curînd în cartier și, pe deasupra, erau și germani.

În mai multe rînduri, oamenii lui Kent au fost pe punctul să se deconspire, datorită curiozității celor cu care au discutat, mai ales că pretextul investigațiilor întreprinse (construirea unei uzine) nu era plauzibil în acel cartier sărac, lipsit de curent electric și canalizare. Ca măsură de precauție, toți interlocutorii au fost fotografiați în secret. Desfășurînd însă cu răbdare o muncă meticuloasă, oamenii lui Kent au reușit să stabilească că terenul pe care se afla casa supravegheată era înregistrat în cartea funciară pe numele de Veronica-Catalina Liebl. Tot în scopul obținerii de date suplimentare, s-au consultat și evidențele electorale de la primărie, însă s-a constatat că, dovedind multă prudență, Adolf Eichmann le-a evitat.

S-a continuat supravegherea casei, întrucît se conta pe faptul că sărbătorirea a 25 de ani de căsătorie îl va determina pe Eichmann să-și facă apariția și să acționeze în vreun fel. De asemenea, s-au cules informații despre firma *CAPRI* la care se presupunea că lucrează criminalul. Potrivit datelor

obținute, s-a stabilit că sub această firmă funcționa de fapt un birou de proiectare în domeniul aparaturii electrice și al utilajelor destinate uzinelor de apă. Și acest obiectiv a fost fotografiat.

Întrucît, datorită informațiilor obținute, nu mai existau dubii privind identitatea lui Adolf Eichmann, se impunea să mă deplasez în Argentina pentru a organiza personal răpirea și transportarea în Israel a criminalului.

Rezolvarea acestei sarcini de mare răspundere era extrem de dificilă, deoarece nu mai executasem o misiune secretă de-o asemenea amploare și importanță. Îmi dădeam seama că săvîrșirea unei greșeli cît de mici de către noi putea da naștere la complicații politice internaționale. Acțiunea desfășurîndu-se departe de Israel, în altă țară, misiunile trebuiau îndeplinite de cadre specializate, capabile să lucreze independent și să ia hotărîri urgente în situațiile cele mai delicate, mai ales că ele nu aveau voie să intre în legătură cu organizațiile evreiești și nici cu reprezentanța noastră diplomatică. Deci, se cerea ca fiecare fază a planului de acțiune — adică arestarea lui Eichmann, paza lui în Argentina și apoi pe timpul transportării criminalului în Israel — să fie executată independent. Misiunea cerea din partea cadrelor însărcinate cu îndeplinirea ei atenție și eforturi deosebite, dat fiind caracterul său profund politic. Deoarece orice greșeală a noastră ar fi demascat activitatea secretă desfășurată de noi pe teritoriul acestei țări și ar fi afectat relațiile de prietenie israelo-argentiniene, competența de a decide în problemele de ansamblu ale acțiunii de prindere a lui Eichmann revenea guvernului.

Cum, în cazul ivirii vreunei complicații, nu puteam, deci, solicita nici un fel de sprijin autorităților argentiniene, eu aveam sarcina să conduc micul detașament, ce trebuia să acționeze fără greșeală.

Înainte de toate, am ordonat să se întreprindă măsuri de identificare a persoanelor care l-au cunoscut pe criminal, pentru a-l recunoaște după fotografiile de dată recentă, procurate de noi. Nu era însă o treabă simplă să găsești asemenea martori după douăzeci de ani de cînd nu-l mai văzuseră. Cum nu puteam folosi nici o formă de publicitate, am căutat oamenii de care aveam nevoie în rîndul foștilor conducători evrei, ce se repatriaseră din Germania.

Miriam Savion, ofițer al serviciului nostru secret, specialist în falsificarea de acte, a apelat la doi criminaliști care au comparat fotografia veche a lui Eichmann cu cea recentă a persoanei presupuse a fi criminalul, dar rezultatul expertizei lor a fost negativ. După acest eșec, am angajat în serviciul nostru pe Eli Ilan, originar din Canada, bun specialist în criminalistică. Ilan, comparînd urechile și alte părți ale corpului, a stabilit că ele sînt identice și a tras concluzia că cele două fotografii îl înfățișează pe un singur om, și anume pe Adolf Eichmann.

Acum trebuia să găsesc pe cineva care să-l fi cunoscut pe Adolf Eichmann și să fie în măsură să-l identifice în Argentina.

Pentru aceasta, era nevoie să-l încadrez în serviciul secret, să-l instruiesc și apoi să-l atașez micului meu detașament, ce urma să-l răpească și să-l aducă în Israel pe criminal. Am dat cu greu peste persoana de care aveam nevoie și, deși era în vîrstă, în final am reușit.

Detașamentul de acțiune l-am organizat pe două grupe. Prima trebuia să se deplaseze imediat în Argentina pentru a efectua recunoașterea și a stabili locul și data răpirii. A doua urma să ajungă în Buenos Aires doar în momentul executării planului de arestare. Eram hotărît să nu-l rețin pe Eichmann pînă nu voi fi convins că transportarea lui secretă în Israel se va putea face în condiții de totală siguranță.

Cunoșteam pe fiecare component al detașamentului de acțiune, în frunte cu șeful lui, expertul Gabi Eldad, ofițer cu o bogată experiență, acumulată în cei 18 ani de activitate desfășurată în serviciul secret. Cînd a primit lămuriri în legătură cu misiunea ce trebuia s-o îndeplinească, acesta a afirmat că este cea mai importantă acțiune a carierei lui. M-a întrebat apoi cît reprezintă în procente siguranța noastră că suspectul din Argentina este Adolf Eichmann. Am evitat să-i răspund și i-am atras atenția că am nevoie de oameni voluntari și pasionați, în adevăratul sens al cuvîntului, de meserie.

I-am ordonat să studieze cu atenție toate documentele obținute cu privire la Klement-Eichmann, iar apoi să se deplaseze în Argentina, să ia legătura cu Iosef Kent și să discute cu el amănuntele cazului. Numai după aceea urma să se selecționeze oamenii pentru acțiune și să se elaboreze planul operațiilor.

Cum la un moment dat m-am gîndit să-l transport pe Eichmann cu un vapor, am solicitat informații cu privire la programul flotei noastre comerciale, însă am renunțat la

această idee, deoarece erau destule formalități de îndeplinit, se făceau multe controale și, în plus, durata călătoriei era lungă. De aceea, am revenit la varianta folosirii unui avion.

Întîmplarea a făcut ca un anumit eveniment să-mi vină în ajutor. În Argentina se pregătea aniversarea împlinirii a o sută cincizeci de ani de la dobîndirea independenței de stat și la această sărbătoare era invitată și o delegație israeliană. Profitînd de șansa oferită, am intrat în legătură cu directorul adjunct al companiei israeliene de aviație, Mose Tadmor, și am pus la punct împreună cu el detaliile tehnice ale planului. I-am cerut să se supună ordinelor mele și a fost de acord. Am dispus verificarea personalului aeronavei ce urma să fie utilizată în misiune și l-am rugat pe Tadmor să-l includă pe Kedem, ofițer în serviciul secret, în rîndul acestuia.

Kedem, evreu născut în Olanda, devenise la 21 de ani pilot în armata engleză. În timpul celui de-al doilea război mondial, naziștii i-au exterminat întreaga familie. În acea perioadă, el s-a ocupat cu scoaterea ilegală peste graniță a evreilor din Olanda. După război, a lucrat în aviația civilă. L-am recrutat cu ocazia efectuării unui zbor de încercare pe un itinerar ce își avea capetele în Israel și Argentina.

Lui Tadmor i-am destăinuit că tot ceea ce facem este în legătură cu prinderea călăului Adolf Eichmann. Apoi, l-am abordat în mod legendat pe funcționarul care se ocupa cu alcătuirea delegației ce urma să se deplaseze în Argentina și l-am convins ca aceasta să fie transportată cu avionul.

Sărbătorirea era fixată pentru ziua de 20 mai. Desigur, delegația noastră trebuia să fie la Buenos Aires mai înainte de această dată.

Cum șederea mai mult de trei zile a aeronavei noastre pe aeroportul din capitala Argentinei ar fi devenit suspectă, prin fel de fel de legende și combinații, am reușit să determin Ministerul de Externe să trimită delegația mai devreme. Acest fapt convenea și membrilor săi, deoarece aveau posibilitatea să viziteze orașul și să cunoască activitatea culturală și religioasă a comunității evreiești.

În jurul datei plecării aeronavei spre Buenos Aires, am făcut publicitate în presă, urmărind prin aceasta să atragem și alți pasageri doritori să ajungă în Argentina sau în alte țări de tranzit.

Pe Kedem l-am trimis înainte la aeroport cu misiunea de a-i studia pistele, aerogara, dotarea tehnică, topografia, aparatura radio etc. Aceste informații îmi erau necesare pentru

a mă orienta mai bine în întocmirea planului de zbor, iar în obținerea lor Kedem conta și pe Aharon Lazăr, șeful agenției noastre comerciale din Argentina.

La întocmirea planului am ținut seama de datele furnizate de Menase Talmi cu privire la psihologia și particularitățile locuitorilor Buenos Airesului și despre modul de a te comporta în localurile publice, în relațiile cu oamenii etc. Talmi era, în această privință, o adevărată enciclopedie vie.

La propunerea lui Gabi Eldad, am mai introdus în detașamentul de acțiune pe : Ehud Reviva, Eli Juval, Zeev Kerem și Ezra Eset, fiecare avînd sarcini precise de rezolvat. De asemenea, au mai fost incluși un translator, un medic și Jitzak Neser, care urma să se ocupe de problemele administrative ale detașamentului.

Pentru fiecare membru al detașamentului am inventat legenda corespunzătoare, care să îi motiveze prezența în Buenos Aires. De asemenea, am mai pregătit cîte două rînduri de acte de identitate, unele urmînd să ne justifice prezența în Argentina, iar altele preconizam să le folosim la reîntoarcerea în Israel, dacă am fi eșuat. Se subînțelege că am avut grijă să ascundem de controalele autorităților un rînd de documente, pentru a nu ne desconspira de la început.

După aceea, am stabilit unde să se cazeze fiecare membru al detașamentului, precum și modalitățile de a ține legătura între ei. De aceste lucruri s-au ocupat Mose Vered și Miriam Savion. Pentru a acționa cît mai secret, membrii detașamentului nu au plecat direct din Israel, ci fiecare, avînd asupra sa acte ce îi atestau noua identitate, a mers mai întîi în alt stat și de acolo în Buenos Aires. Cel însărcinat cu organizarea plecărilor a fost Nachum Amir, evreu din Lituania, unul din ofițerii de bază ai serviciului nostru secret. El și-a stabilit cartierul general într-o țară din Europa, unde a organizat un birou de turism.

Studiind informațiile existente și cele obținute la fața locului de Kent și Talmi, detașamentul de acțiune și-a însușit toate datele necesare executării planului conceput pentru arestarea criminalului. Apoi, au fost stabilite materialele ce urmau să fie transportate din Israel în Argentina.

Gabi Eldad a supravegheat operația de deghizare a oamenilor din detașament, s-a îngrijit de noile lor biografii și de întocmirea actelor de identitate necesare. Tot el a întocmit și planul arestării lui Adolf Eichmann, prevăzînd mai multe variante. Potrivit primei variante, urma ca oamenii noștri să pătrundă în domiciliul criminalului, cea de-a doua prevedea cum să se acționeze în situația în care Eichmann s-ar afla în mișcare, iar ultima preconiza organizarea unui punct de așteptare în zona pe unde criminalul va trece obligatoriu.

Aceste variante au fost elaborate în baza unui studiu amănunțit al situației, însă din lipsa anumitor date de detaliu am hotărît ca planul să fie definitivat numai după ce vom ajunge la Buenos Aires, adică la fața locului.

Ultima problemă pe care trebuia s-o rezolvăm se referea la crearea condițiilor de ascundere a criminalului de la arestare pînă la instalarea lui în aeronava ce urma să-l ducă în Israel.

Din punct de vedere strategic, se impunea să organizăm totul în așa fel încît, după arestare, familia criminalului să nu se sesizeze de dispariție și să alerteze organele argentiniene de stat, care ar fi putut controla și aeronava noastră. Mai era necesar ca delegația israeliană să sosească nici mai devreme și nici mai tîrziu decît cele ale altor țări, ci în același timp, pentru a nu da naștere la suspiciuni. Am ținut, de asemenea, seama de felul în care autoritățile argentiniene făceau verificarea persoanelor, mai ales că era vorba de mulți demnitari.

În contextul acestei problematici, am dispus ca nici un membru al detașamentului să nu intre în contact cu delegații noștri sau cu vreun membru al reprezentanței diplomatice israeliene. Fiecare trebuia să acționeze independent. Toate informațiile urmau să fie trimise, fără nici un comentariu, la agenția de turism. Pentru ca prezența oamenilor noștri în Argentina să nu fie suspectă, am motivat șederea lor în această țară folosind legende corespunzătoare pentru fiecare în parte. Sarcina născocirii legendelor a revenit lui Nachum Amir, care a dus-o la bun sfîrșit în mod exemplar.

Menase Talmi trebuia să creeze la Buenos Aires case conspirative în care membrii detașamentului să se întîlnească pentru a se informa reciproc și a definitiva planul acțiunii. Totodată, mai avea sarcina să stabilească parolele, semnele convenționale, sistemul de comunicare cifrată și modalitățile

de intrare și ieșire din casele conspirative, precum și cele de reluare a legăturilor în cazul cînd acestea ar fi fost întrerupte din motive neprevăzute.

La 23 aprilie 1960 a închiriat o casă, ce urma să fie sediul de bază al detașamentului, a dotat-o cu tot ce era necesar, îndeosebi cu alimente, și a botezat-o *Maoz*.

Apoi a așteptat cu răbdarea-i de fier, zile întregi cu nasul în ziar la o cofetărie, sosirea lui Iosef Kent. Greutatea misiunii lui Talmi consta în aceea că trebuia să facă totul pentru a nu se desconspira față de numeroasele sale cunoștințe din Buenos Aires. Lui Kent i s-a ordonat să întocmească portretul vorbit al lui Eichmann și să furnizeze și alte date în baza cărora urma să fie recunoscut criminalul. Conform fișei întocmite de S.S., la 19 iulie 1937, Eichmann avea înălțimea de 1,76 m, purta pălărie nr. 57 și pantofi 41. Într-o altă fișă, întocmită de S.S. în 1939, se consemna înălțimea de 1,73 m, talia 50, pantofi 42 și pălărie nr. 56.

Din declarația unui fost ofițer S.S., datată 27 octombrie 1946, rezulta că Adolf Eichmann avea : 1,76 m înălțime ; cap lunguieț ; păr castaniu ; nas mare și ascuțit ; ochi albastru închis ; buze subțiri ; picioare de cavalerist ; cicatrice la arcada stîngă ; dantură cu foarte multe plombe și două coroane din aur la maxilarul superior ; o altă cicatrice, datorată operației de apendicită făcută în 1922 ; o fractură la brațul drept suferită în 1937 ; coasta a cincisprezecea stîngă ruptă tot în acel an ; încă o cicatrice deasupra cotului stîng, datînd tot din 1937.

Constatînd că sistemul de legătură dintre membrii detașamentului funcționa, am hotărît să începem urmărirea criminalului. Încă din primele zile, am stabilit că Adolf Eichmann lucrează în Buenos Aires. Cînd se întorcea de la serviciu, folosea autobuzul pînă în zona chioșcurilor din apropierea locuinței, iar apoi mergea, circa 200 m, pînă acasă pe jos.

Primind la 27 aprilie 1960 un raport de la Ehud Reviva, m-am hotărît să plec spre Buenos Aires, pentru a conduce personal întreaga operație. Pregătirea deplasării trebuia s-o fac doar în 72 de ore, timp în care se impunea să-mi instruiesc colaboratorii din echipajul avionului, să rezolv unele probleme cu demnitarii noștri incluși în delegație, să fac vizite la primul ministru și șeful poliției, ce erau la curent cu scopul călătoriei mele. În plus, chiar în acea perioadă, aveam în vizită un coleg din străinătate.

Deşi nu eram sigur de reuşita misiunii, trebuia să acţionez în aşa fel încît să nu trezesc suspiciuni cu privire la graneţ şi străinătate. În necunoştinţă de cauză, cobita mea plecare în străinătate. În necunoştinţă de cauză, colegul ce-mi era oaspete a pus şi el gaz pe foc, spunîndu-mi o anecdotă despre modul cum sînt urmăriţi străinii în America Latină, potrivit căreia toţi cei care au asupra lor bancnote de cîte 100 de dolari sînt consideraţi suspecţi. Şi povestea lui mi-a prins bine, întrucît am constatat cu surprindere că şi mie mi se dăduseră pentru deplasare tot bancnote de cîte 100 de dolari. În consecinţă, i-am ordonat şoferului meu să-mi facă rost de bani mărunţi, sarcină de care s-a achitat bine doar după ce a alergat o noapte întreagă prin oraş. A sosit şi momentul plecării. În aceeaşi zi am ajuns cu bine la Roma şi, după două ore, am urcat în avionul de Buenos Aires. În timpul călătoriei mi-am repetat mereu numele fals şi noua biografie. La biroul de informaţii am tras o spaimă zdravănă, deoarece mi-am auzit numele împrumutat strigat la difuzor. M-am liniştit însă repede, constatînd că nu era vorba de mine, ci de un alt călător care avea numele şi prenumele asemănătoare cu falsa mea identitate.

În Buenos Aires, m-am lovit de o serie de realităţi specifice locului. De pildă, pentru închirierea unui imobil, trebuia să apelezi la publicitate sau la agenţii imobiliare. În plus, de regulă, contractele se încheiau pe termen lung şi la preţuri mari. Se făceau însă multe oferte de vînzare, dar, odată cu actul cumpărării, trebuia să preiei de la vechiul proprietar cel puţin un servitor, pentru că altfel deveneai suspect. Din acest motiv, cu tot sprijinul membrilor detaşamentului, a fost imposibil să găsesc un imobil corespunzător muncii conspirative.

Automobilele de închiriat erau scumpe şi necorespunzătoare din punct de vedere tehnic scopului în care urma să le utilizăm.

Primul pe care l-am văzut în Argentina a fost Ehud Reviva. L-am întîlnit într-o cofetărie din apropierea hotelului în care m-am cazat. El m-a dus la casa conspirativă *Maoz* şi acolo am fost informat detaliat cu privire la Klement-Eichmann, despre care am aflat că, în drum spre casă, foloseşte acelaşi traseu.

Am tras concluziile ce se impuneau şi am ordonat să nu se facă economie în privinţa chiriei caselor şi a costului automobilelor închiriate.

Legătura dintre mine şi detaşament o realizam prin Menase Talmi.

Cînd Kedem l-a chemat prin telex, la Buenos Aires, pe Aharon Lazăr, acesta, din prudenţă, a refuzat să meargă acolo şi, de aceea, s-au întîlnit iniţial la Rio de Janeiro. Kedem i-a comunicat că ei trebuie să asigure paza şi securitatea aeronavei cu care va fi transportat Eichmann din Argentina în Israel. La început Aharon Lazăr a fost surprins că i se acordă o misiune atît de importantă, dar cînd i s-au dat detaliile despre ce avea de făcut, s-a convins că nu era vorba de o cursă şi şi-a dat seama de marea răspundere ce îi revenea în cadrul detaşamentului. Am hotărît ca ei să acţioneze sub acoperirea de funcţionari ai companiei israeliene de aviaţie. Lazăr a trăit un moment de spaimă chiar la sosirea în Buenos Aires, deoarece cînd a pătruns în sala de aşteptare a aeroportului cineva l-a fotografiat. A crezut că a fost descoperit, dar s-a convins repede că nu era vorba decît de un nevinovat fotograf profesionist, care dorea să-i imortalizeze pe peliculă figura, contra cost.

Rosen, şi el funcţionar al companiei aeriene de transport israeliene, l-a întîmpinat în sala de aşteptare. El urma să-l cazeze la un hotel şi să-l sprijine în diversele probleme oficiale. Din întîmplare, l-a dus la hotelul în care stătea Talmi, şi acesta s-a supărat foarte tare deoarece nu se respectase principiul prestabilit, potrivit căruia nu se admitea ca doi membri ai detaşamentului să locuiască în acelaşi loc.

Cînd m-am întîlnit cu Kedem şi Lazăr, le-am explicat importanţa misiunii lor, atrăgîndu-le atenţia că de modul cum vor acţiona ei va depinde soarta depunerii lui Eichmann în aeronavă. Le-am dat instrucţiuni precise şi le-am comunicat parola pe care s-o folosească în cazul cînd aveau ceva de transmis. Cu Lazăr am lucrat mai mult, deoarece, nefiind familiarizat cu activitatea secretă, putea comite greşeli cu ocazia întîlnirilor fixate şi mai ales în situaţia unor contacte incidentale.

După ce am ascultat raportul lui Kedem, am ordonat să studieze amănunţit aeroportul şi să obţină documentele oficiale necesare pentru îndeplinirea misiunii.

Deşi s-au făcut multe eforturi, n-am reuşit să găsim un imobil corespunzător pentru întîlnirile noastre şi de aceea Ezra Eset cutreiera mereu cofetăriile în care se întîlnea cu componenţii detaşamentului ce soseau la Buenos Aires.

Am reluat supravegherea lui Klement-Eichmann, în vederea stabilirii cu exactitate a modului cum să ne punem în aplicare planul de răpire.

De regulă, ajungea la domiciliu în jurul orei 19.40. În 3 mai, am verificat personal traseul, punctele fixe de observare, căile de acces spre imobil și am văzut chiar și locuința lui Eichmann. Pe cînd mă întorceam din această misiune, mi-a încolțit în minte ideea că omul pe care îl urmăream s-ar putea să nu fie criminalul căutat de noi. Nesiguranța mea se datora mizeriei cartierului și a locuinței obiectivului nostru. Deși informațiile pe care le dețineam îmi dădeau speranța că nu ne înșelam, îndoiala persista în conștiința mea.

Am hotărît ca Klement-Eichmann să fie răpit pe cînd parcurgea drumul spre casă. Am mai verificat o dată traseul seara, la ora cînd trebuia să punem planul în aplicare. Condițiile concrete din teren nu se prea potriveau cu cele prevăzute de noi în planul pe care îl întocmisem în conformitate cu regulile unei perfecte munci secrete.

În aceeași seară, m-am dus la imobilul destinat adăpostirii lui Eichmann, de la răpire pînă la ducerea lui la aeronavă, și, deși am constatat că nu era suficient de corespunzător, am hotărît, în cele din urmă, să-l utilizăm, mai ales că altul mai bun nu reușiserăm să găsim. Imobilul a primit numele conspirativ *Tira*.

În următoarele zile am stabilit unde lucra obiectivul nostru.

De la Kedem și Lazăr am primit toate informațiile necesare despre aeroport.

Întrucît ne-am gîndit că Klement-Eichmann ar putea să-și schimbe locul de muncă sau să se îmbolnăvească, am hotărît să continuăm supravegherea lui, fără a modifica planul răpirii.

Între timp, am reușit să găsim o casă conspirativă foarte bună. Ea corespundea din toate punctele de vedere, deoarece era înconjurată de o grădină mare, care o ferea de privirile curioșilor, se compunea din mai multe camere, ce ofereau posibilitatea de a găzdui mai mulți colaboratori de-ai mei. Mai prezenta avantajul că drumul de la ea la aeroport era foarte bun și, în plus, cu greu și-ar fi dat cineva seama că Eichmann

ar putea fi ascuns acolo. Singurul inconvenient de care ne-am lovit a fost obligația de a menține ca angajat al nostru pe grădinarul vînzătorului, ce era în același timp și paznic. Casei i-am dat numele conspirativ *Doron*.

Am ordonat ca membrii detașamentului însărcinați cu răpirea lui Eichmann să continue investigarea locului acțiunii, cu scopul de a pune la punct retragerea în cazul unui eșec, dar și pentru a ști cum să acționăm mai bine pentru îndeplinirea cu succes a misiunii.

Gabi Eldad și Eli Juval au sosit la întîlnire cu două zile întîrziere. Veneau direct de la aeroport. Erau obosiți, întrucît călătoriseră într-o mare aglomerație și, în plus, suferiseră și o intoxicație alimentară. După ce le-am explicat în detaliu despre ce este vorba, s-au convins că misiunea pe care urmau s-o îndeplinească era foarte serioasă.

În data de 5 mai, a sosit la Buenos Aires și pictorul Saul Darom, înarmat cu toate materialele necesare pentru confecționarea actelor de identitate false. A ascuns totul în borcanele de vopsele și în pînzele pe care urma să picteze, așa încît vameșii, în loc să-l suspecteze, i-au sărit în ajutor, mai ales că avea un fizic firav și nu se arăta îngrijorat atît de taxele ce trebuia să le plătească, cît de „ustensilele" sale profesionale.

Din primele zile, pictorul a fost pus să confecționeze sau să refacă actele și documentele de care membrii detașamentului aveau nevoie pentru îndeplinirea misiunii.

Închirierea mașinilor necesare urmăririi obiectivului și realizării întîlnirilor ne-a dat multă bătaie de cap, deoarece, din motive de conspirare, trebuia să folosim zilnic alt autoturism și aceasta însemna mulți bani.

De asemenea, trebuia să asigurăm, în continuare, acoperirea cît mai justificată a șederii noastre în capitala Argentinei, deoarece, la cea mai mică greșeală, puteam fi suspectați de autoritățile locale.

Drept chiriaș principal al casei conspirative *Maoz* trecea Menase Talmi. El avea doi subchiriași și se ocupa de „gospodărirea" acestui imobil în care în fiecare seară se stabilea cum să se acționeze în ziua următoare. Pentru a evita vreo desconspirare, am dispus măsuri preventive ca : limitarea numărului de persoane ce aveau acces în casa *Maoz* ; transferarea unor activități în alte case conspirative ; organizarea întîlnirilor în restaurante, cofetării și alte localuri publice, în baza unor grafice difuzate fiecărui șef de grupă și celor ce acționau independent în care erau fixate data, ora și locul unde urmau să mă vadă. Schimbam des locurile de întîlnire și ne autoverificam atent în prealabil. În plus, încercam să ne apropiem cît mai mult posibil de modul de comportare al localnicilor în restaurante, baruri, cofetării etc., pentru a nu trezi nici un fel de suspiciuni. De asemenea, am avut în vedere că numai prin respectarea legilor nescrise ale băștinașilor vom reuși să nu atragem atenția celor din jur.

Cum momentul răpirii lui Eichmann se apropia, trebuia să amenajăm de urgență o cameră potrivită în casa conspirativă *Doron*. În acest scop, am hotărît să izolăm fonic încăperea în care urma să-l ascundem pe criminal, lucru destul de greu de realizat întrucît slujbașul moștenit de la fostul proprietar al imobilului își oferea cu mult zel serviciile și ne împiedica să facem modificările necesare. Am rezolvat problema trimițîndu-l să îndeplinească diferite sarcini cît mai departe de casă, în lipsa lui reușind să acționăm în voie.

Planul de răpire era întocmit pe două variante, „A" și „B". Potrivit variantei „A", urma să-l așteptăm pe criminal cu un autoturism la intersecția străzilor 202 și Garibaldi. O altă mașină trebuia să staționeze la circa 30 m de prima, pe strada 202. Ambele vehicule aveau misiunea să-l recunoască pe Eichmann cu ajutorul farurilor. Echipa din prima mașină trebuia să-l rețină și să-l imobilizeze pe criminal, iar cea de-a doua avea sarcina să-i creeze celei dintîi posibilitatea de a părăsi zona.

Varianta „B" presupunea ca una din mașini să staționeze pe strada Garibaldi, pregătită să intre pe strada 202, în dreptul chioșcurilor lîngă care cobora, de regulă, din autobuz Eichmann. Mașina a doua avea misiunea de a orbi cu farurile pe cei din jur, în momentul cînd echipajul din prima acționa asupra criminalului, după care urma să facă oficiul de escortă operativă.

Am analizat foarte mult traseele de retragere din zonă a mașinilor și ducerea lui Eichmann într-un timp record și fără zarvă la casa *Doron*.

Gabi Eldad și oamenii din echipa ce urma să acționeze discret asupra criminalului, împreună cu medicul, făceau multe exerciții privind tehnica de imobilizare, pentru a evita astfel comiterea vreunei greșeli care să-i dea posibilitatea lui Eichmann să scape.

Unii susțineau ca el să fie adormit imediat după răpire, însă medicul nu a fost de acord, motivînd că soluția este riscantă, deoarece nu se dețin date cu privire la starea sănătății criminalului.

Am purtat multe discuții și cu privire la data cînd să punem în aplicare planul de răpire. Din cauză că oamenii mei erau extenuați și eu țineam foarte mult la sănătatea lor, am fixat această dată pentru ziua de 11 mai. Am procedat așa avînd în vedere și faptul că o parte din ei urmau să facă eforturi deosebite pînă vor reuși să-l ducă pe Eichmann în Israel. Am convocat întregul detașament în casa conspirativă *Ramina* și, după ce le-am vorbit despre importanța politică a îndeplinirii cu succes a misiunii, le-am dat ultimele indicații. Între altele, le-am atras atenția că Eichmann nu are voie să le scape. De asemenea, le-am ordonat ca, în caz că autoritățile argentiniene s-ar sesiza și ar aresta pe careva dintre noi, să nu vorbească despre misiune, deoarece Eichmann trebuie să fie judecat de un tribunal israelian. Dacă ar fi fost reținuți pe cînd îl răpeau pe criminal, i-am instruit să declare că au acționat din proprie inițiativă, mînați de dorința ca Eichmann să fie pedepsit pentru faptele sale inumane.

În caz de eșec, am hotărît ca membrii detașamentului ce urmau să-l răpească pe criminal să se împrăștie și să plece cu trenul în țările vecine cu Argentina, știind că în asemenea situații poliția controlează, de regulă, hotelurile și aeroporturile.

Dădeam aceste instrucțiuni din motive de rutină și pentru a ridica moralul colaboratorilor mei, deși eram convins că planul de răpire și transport era perfect și nu puteam suferi eșecul despre care le vorbeam.

Între timp, am reușit să avem șapte case conspirative. Cu o zi înainte de a trece la răpirea lui Eichmann, am ordonat oamenilor mei să achite contracostul cazării la hoteluri și să se mute în casele conspirative de care dispuneam. Am luat această măsură din două motive : angajații hotelurilor ne

puteau observa mișcările, iar dacă dispăream chiar în ziua răpirii lui Eichmann, puteau pune poliția argentiniană pe urmele noastre.

În ultimul moment, am schimbat și locul de garare al avionului cu care trebuia să-l transportăm pe criminal în Israel, întrucît cel ales inițial era păzit de 5—6 oameni ai aeroportului și de un cordon de polițiști. Ne-am oprit asupra unuia mai ferit, unde puteam ajunge, dintr-o șosea, fără să intrăm în aeroport. Cum Kedem și Lazăr stăpîneau foarte bine situația de la aeroport, am dispus ca primul să plece urgent în Israel, să verifice starea avionului și să coordoneze pregătirile plecării lui.

După ce aeronava urma să sosească la Buenos Aires, Kedem și Lazăr trebuiau să continue legăturile cu personalul aeroportului și să frecventeze localurile din incinta sa, pentru a se face cît mai cunoscuți, urmărind prin aceasta ca prezența lor acolo să nu trezească suspiciuni în nici o situație.

Un accident de mașină și alte mici peripeții, care au întrerupt de cîteva ori supravegherea lui Eichmann, m-au determinat să ordon trecerea la răpirea acestuia.

În ziua de 11 mai am luat toate măsurile necesare în casa conspirativă *Doron*, astfel ca aceasta să reziste celei mai draconice percheziții. Au fost verificate autoturismele și materialele ce urmau să fie utilizate în acțiune, iar șoferilor li s-a atras atenția să fie foarte prudenți, pentru a nu comite accidente și a avea neplăceri cu poliția argentiniană.

Toți membrii detașamentului au primit noi acte de identitate false și au fost redeghizați. Și eu am plătit și am părăsit hotelul, după care m-am deplasat în teren, respectînd regulile muncii conspirative, adică autoverificîndu-mă pentru a-i descoperi și a scăpa de eventualii urmăritori.

Am schimbat și sistemul de legătură, micșorînd distanța dintre mine și locul de desfășurare a acțiunii. Cea stabilită înainte se parcurgea în 30 de minute, iar aceasta doar în 5 minute. Dacă răpirea reușea, se lua contact direct cu mine, iar în caz de eșec, prin ofițerul de legătură. În situația că sesizam că sînt supravegheat, comunicam, prin ofițerul de legătură acest lucru detașamentului și căutam să scap de urmăritori, părăsind zona. Este interesant de remarcat că omul de legătură habar nu avea despre acțiunea desfășurată de noi, întrucît îi spusesem o legendă bine ticluită de mine.

M-am întîlnit cu membrii echipei de șoc, care urmau să-l răpească pe Adolf Eichmann, într-un mare restaurant. Am servit masa împreună, lăsînd impresia că sărbătorim un eveniment important. Aici am discutat cum să procedăm, analizînd și varianta în care criminalul, pentru a ne evita, ar fi folosit cîmpul deschis existent în apropierea casei sale. Am hotărît ca în această situație, cu toate riscurile, să pătrundem în locuința lui Eichmann și să-l răpim. Am stabilit, de asemenea, modalitatea de a-l transfera din prima mașină în cea de-a doua, în scopul îngreuierii unei eventuale urmăriri.

Înainte de a ne despărți, am hotărît să aplicăm varianta „A" a planului de răpire întrucît locul în care urmau să se întîlnească cele două mașini era o intersecție nedirijată, ce nu avea nici agenți de circulație. În așteptarea autobuzului cu care venea Eichmann, autovehiculele noastre trebuiau să staționeze la intersecția dintre străzile 202 și Garibaldi.

Luna mai în Argentina, ca anotimp, corespunde lunii noiembrie din Europa și, în consecință, am contractat o gripă teribilă, cu temperatură și frisoane. Nu aveam haine potrivite și nici posibilitatea de a mă adresa unui medic, mai ales că nu puteam să-mi părăsesc postul. Spre seară, m-am simțit mai bine, devenind apt pentru misiune. Acțiunea începea în jurul orei 19 și 40 de minute. La ora 20, în mod normal, trebuia să primesc primul raport. Cum pînă la ora 21 nu mi-a parvenit nici o știre, am început să mă agit, iar la ora 22 am intrat în panică, trăind cele mai grele momente din carieră și făcînd presupuneri din ce în ce mai funeste. Speram totuși că și în situația că a intervenit poliția argentiniană vreunul din colaboratorii mei va reuși să scape și mă va informa.

Căutam să mă consolez cu gîndul că oamenii mei, fericiți de reușita acțiunii, uitaseră pentru moment să-mi raporteze la timp. Am colindat toate localurile cunoscute, unde speram să-l întîlnesc pe vreunul. În sfîrșit, spre ora închiderii unuia din localurile știute de noi, Ehud și Kent, extenuați, au reușit să ia contact cu mine. Erau foarte satisfăcuți de reușita misiunii, mai ales că stabiliseră cu certitudine că Klement nu e altul decît Eichmann.

Răpirea s-a făcut conform planului. În ordine cronologică, acțiunea s-a desfășurat astfel: La ora 19 și 35 de minute mașinile noastre au intrat în dispozitiv. Cum Klement nu a sosit la momentul știut, oamenii mei au rămas în așteptare, motivînd remedierea unor defecțiuni de motor, timp în care cei din mașini supravegheau zona. Atunci cînd ai nevoie de ajutorul cuiva, în mod sigur nu-l primești, dar ți se oferă cînd nu e cazul. Așa au pățit oamenii mei, cărora le-a sărit foarte amabil în ajutor un motociclist, deși mai normal ar fi fost să facă acest lucru șoferul unui camion ce parcase între mașinile noastre și nu mai pleca, dînd impresia că ne-ar fi cunoscut intențiile. Pînă la urmă, s-a dovedit că el se afla acolo din pură întîmplare. Tensiunea creștea, din minut în minut, tot mai mult din cauză că autobuzul cu care venea, de regulă, Klement sosise fără el. În această situație, Kent a propus să se ridice dispozitivul și să fie reluată acțiunea a doua zi. Gabi Eldad nu a fost de acord și a ordonat să se prelungească șederea în dispozitiv pînă la ora 20 și 30 de minute. Hotărîrea lui a fost înțeleasă de Ehud, comandantul celei de-a doua mașini, deși nu aveau stabilit vreun sistem de legătură între ei. Ehud a coborît din mașină și, plimbîndu-se agale, a ajuns aproape de colțul străzii Garibaldi. Deodată, în fața privirii sale agere a apărut din întuneric Klement, mergînd cu pași rari în direcția autoturismului. Cu iuțeala fulgerului, Ehud a intrat în mașină, a semnalizat, conform înțelegerii, cu farurile, prezența criminalului și a pus, totodată, motorul în funcțiune. Oamenii lui Kent au observat și ei, la rîndul lor, apropierea lui Klement însă, din cauza întunericului, nu erau siguri că, într-adevăr, e el. La momentul oportun, Gabi Eldad i-a șoptit lui Kent că individul ce se apropia era Klement și l-a avertizat că s-ar putea ca Eichmann să fie cu degetul pe trăgaciul pistolului aflat în buzunar. Cînd criminalul a ajuns în dreptul mașinii, Eli Juval l-a acostat cu un „momento". Acesta, speriat, s-a oprit și a făcut un pas înapoi. De teamă ca Eichmann să nu facă uz de pistol, s-a renunțat la procedeul clasic de a-l introduce în mașină imobilizat pe la spate. Kent și Gabi Eldad s-au aruncat brusc asupra lui și în cîteva secunde se aflau toți trei în autoturism.

Ehud Reviva, deși nu observase din cea de-a doua mașină momentul imobilizării criminalului din cauza întunericului, cînd a văzut că autoturismul în care era Gabi Eldad părăsește zona, și-a dat seama că acțiunea reușise. În consecință, a plecat și el imediat, pe traseu a reușit să depășească mașina în care se găsea Eichmann și s-a convins cum stau lucrurile.

După ce criminalul a fost băgat în mașină, i s-au pus cătușe la mîini și picioare, un căluș în gură și i s-a atras atenția că, dacă nu va sta liniștit, va fi împușcat pe loc. Pentru a masca prezența lui în autoturism de privirile eventualilor curioși, a fost acoperit cu o pătură. Odată rezolvate aceste treburi, membrii echipei au răsuflat ușurați și și-au strîns în tăcere mîinile, felicitîndu-se pentru modul cum au acționat. Fiind nevoiți să stea la o barieră timp de 10 minute, subordonații mei, în mîinile cărora se afla Eichmann, au făcut, cu succes, totul pentru ca ocupanții celorlalte mașini să nu-și dea seama despre ce este vorba. O muzică plăcută completa această atmosferă și veselia ce nu putea fi cu adevărat exprimată față de cei din jur.

La ora 20 și 55 de minute, porțile larg deschise ale casei conspirative *Doron* își primeau musafirii, care intrară cu mașina direct în garajul aflat la demisol. Apoi, printr-o ușă camuflată, Eichmann a fost introdus în camera pregătită dinainte. Aici a fost legat cu o cătușă de patul de fier, dezbrăcat și percheziționat, urmărindu-se, în primul rînd, să i se descopere eventuala fiolă cu otravă montată în proteză, iar, în al doilea rînd, să se identifice semnele particulare ce dovedeau că Klement este una și aceeași persoană cu Adolf Eichmann.

Examinarea atentă și amănunțită a criminalului demonstra că-l aveau în față, într-adevăr, pe Eichmann. Cu hîrtia pe care erau trecute caracteristicile fizice ale acestuia, Kent a început interogatoriul, punîndu-i următoarele întrebări:

— Ce număr ai la pălărie?

— 56, a răspuns criminalul.

— Talia costumului?

— 50.

— Numărul pantofilor?

— 43.

— Ce număr avea carnetul tău de partid?

— 8—8—9—8—9, a răspuns Eichmann fără nici un fel de ezitare. Nimeni în afară de el nu putea da un asemenea răspuns. Era cea mai concludentă confirmare a identității.

Totuși, din plăcerea de a prelungi ancheta, Kent a continuat:

— În ce an ai venit în Argentina?

— În 1950.

— Numele ?
— Ricardo Klement.
— Cicatricea de pe piept provine de la un accident de automobil avut în timpul războiului ?
— Da, răspunse criminalul și începu să tremure, dîndu-și seama că, spunînd numărul carnetului de partid, s-a demascat singur.
— Care îți este numele adevărat ?
— Otto Heminger.
Kent nu băgă în seamă răspunsul, ci continuă să-i pună alte întrebări.
— Numerele tale în S.S. erau 45326 și 63752 ?
— Da.
— Atunci, spune-mi care este numele tău adevărat !
— Adolf Eichmann, răspunse criminalul tremurînd.
În cameră se lăsă o tăcere înspăimîntătoare. Cei patru ofițeri priveau încremeniți și plini de ură spre criminal. Adolf Eichmann continuă :
— Este lesne de înțeles de ce sînt atît de agitat. Aș dori puțin vin. Dacă se poate să fie roșu, pentru a prinde puțină putere.
După ce i s-a adus vinul cerut, Adolf Eichmann a spus :
— Cînd m-ați răpit, mi-am dat seama că sînt în mîinile israelienilor, deoarece m-ați amenințat cu împușcarea.

Convingerea că-l aveam în mîini pe Eichmann impunea luarea de urgență a unor măsuri medicale și de pază deosebite.

Am plecat să-l întîlnesc pe omul meu de legătură pe un traseu dinainte stabilit. Ne-am găsit fără prea multă dificultate, am intrat într-un local îmbîcsit de fum și miros de cafele și am servit ceva băutură. După cum am mai subliniat, el nu cunoștea natura misiunii noastre. L-am rugat să transmită la centru următorul mesaj : „Mașina de scris este reparată".
— Numai atît ? întrebă cu o figură crispată omul meu de legătură.

Probabil că se gîndea cu regret că a trebuit să aștepte douăzeci și patru de ore, colindînd străzi și localuri și consumînd mîncare, băutură și cafele doar pentru cîteva cuvinte, ce nu-i spuneau nimic. După cîteva clipe de meditație, mi-a comunicat că a înțeles și va transmite mesajul.

În acest mod au aflat cei din Israel că Adolf Eichmann a fost identificat și răpit de către noi.

Informațiile obținute confirmau faptul că nimeni nu se sesizase de acțiunile întreprinse de noi în strada Garibaldi și în casa conspirativă *Doron*. Cu toate acestea, Gabi Eldad a ordonat ca nici unul din oamenii noștri să nu părăsească casa conspirativă timp de 36 de ore și totul să se desfășoare normal, atrăgînd atenția ca pînă și aprovizionarea cu alimente să se facă în așa fel încît să nu trezească nici un fel de bănuieli.

Una din problemele ce trebuia să le rezolvăm era abandonarea mașinii închiriate cu ajutorul căreia îl răpisem pe Adolf Eichmann, deoarece poliția putea să se intereseze de ea. Nu aveam nici informații în legătură cu demersurile făcute de familia criminalului cu privire la dispariția lui și nu știam nici dacă există cumva vreun martor ocular al răpirii. Am hotărît să predăm mașina proprietarului garajului de la care o închiriasem. Acesta a rămas surprins de politețea oamenilor noștri, ce nu au numărat banii, lăsați drept garanție, atunci cînd le-au fost restituiți. Desigur, pentru noi important era să dispărem cît mai repede și nu să verificăm corectitudinea proprietarului garajului.

De remarcat faptul că Adolf Eichmann se comporta foarte rezonabil, așa că cei ce aveau misiunea de a-l păzi, servi și a-i ține companie, deși trebuiau să îndeplinească o misiune dificilă, s-au obișnuit relativ repede cu el. Era necesar în primul rînd să stăpînească foarte bine situația, pentru a preveni o eventuală evadare a prizonierului.

Nu este ușor să trăiești într-o țară străină în clandestinitate, mai ales cînd ai comis fapte ale căror urmări nici nu le cunoști. Nu aveam altă soluție decît să calculez, să raționez și să reflectez asupra fiecărui pas ce urma să-l fac. Și, într-adevăr, am reușit să nu greșesc în tot ceea ce am întreprins, așa cum a dovedit-o finalul acțiunii noastre.

M-am gîndit că Adolf Eichmann, fiind o personalitate în clica fascistă a lui Hitler, dispunea de mult rafinament și bogată experiență, așa că nu era exclus să încerce să-i păcălească pe cei însărcinați cu paza lui și să evadeze. Din acest motiv, am ordonat ca discuțiile purtate cu arestatul să se re-

zume doar la strictul necesar. Și Gabi Eldad era convins că Eichmann își construia un plan, dacă nu de evadare, cel puțin de sinucidere. Am ținut seama și de faptul că Eichmann avea mulți prieteni, foști S.S.-iști aflați în emigrație, care ar fi făcut, cu siguranță, totul pentru a-l ajuta.

Din aceste considerente, cei însărcinați cu paza lui, în primele zile, au trăit sub tensiune, crezînd că au de-a face cu un om foarte viclean, ce le poate scăpa printre degete. Cu timpul și-au dat însă seama că, de fapt, Adolf Eichmann este un criminal de rînd, neînzestrat cu o inteligență sau viclenie deosebită. El se comporta ca oricare individ speriat și desperat, frămîntat de un singur gînd, acela de a cîștiga încrederea și bunăvoința paznicilor săi. Este destul de greu să crezi că un asemenea personaj, ce a condus acțiunile de exterminare a milioane de evrei, căruia i s-a atribuit o putere magică, poate ajunge să se umilească doar pentru a-și prelungi viața. Așa știind lucrurile, am ajuns la concluzia că puterea lui Adolf Eichmann a stat în uniforma-i elegantă și în cizmele lustruite, ce i-au creat aureola de a fi fost unul din cei mai diabolici criminali pe care i-a cunoscut omenirea. În realitate, el era un om șters, lipsit de demnitate și caracter și nu-ți venea să crezi că a putut lichida milioane de oameni. Acest mod laș de a se comporta i-a dezamăgit pe entuziaștii lui răpitori, care doreau să scape cît mai repede de sarcinile ce le reveneau în cadrul acțiunii.

Eram sigur că Gabi Eldad îl va păzi cu strășnicie pe criminal și că transportarea lui în Israel se va face conform planului. Din prudență, am restudiat însă problema și am căutat să reduc, pe cît era posibil, personalul ce trebuia să participe la îndeplinirea misiunii de pe aeroport. I-am ordonat lui Ehud Reviva să întărească paza avionului și să studieze căile de acces spre el pentru a ușura introducerea secretă a criminalului în interiorul lui. Reviva urma să acționeze în strînsă legătură cu Lazăr, care reușise să cîștige încrederea personalului aeroportului. El deținea informații cu privire la sistemul de pază, efectuarea controlului vamal, accesul salariaților și al călătorilor în sala de așteptare, la vamă și la aeronave. De asemenea, cunoștea amănunte în legătură cu plecarea avionului nostru și modul cum urmau să fie controlați delegații israelieni. Lazăr a primit ordin să vadă dacă poate aranja ca în cadrul delegației să mai fie introduși cîțiva oameni de-ai noștri.

O altă problemă ce urma s-o rezolvăm era procurarea pentru Eichmann de documente de identitate false și deghizarea lui corespunzătoare în vederea transportării la aeroport și introducerii sale în aeronava noastră. Mai trebuia să prevedem locul unde să-l ascundem pe criminal în situația cînd s-ar fi efectuat un control inopinat asupra pasagerilor din avion.

În baza informațiilor deținute și ținînd seama de obiectivele ce urma să le îndeplinim, am întocmit în concret planul de acțiune.

În ziua de 14 mai 1960 m-am întîlnit, într-o cofetărie dinainte fixată, cu Gabi Eldad și Eli Juval, pe care nu-i văzusem de trei zile, și am observat că erau agitați. Am pus totul pe seama marii răspunderi ce le revenea de a asigura securitatea lui Eichmann și a-l transporta în Israel. Eram, dealtfel, conștient că se impunea să acționez cu multă pricepere pentru menținerea moralului oamenilor mei, răspîndiți în diferite sectoare, conform planului stabilit. Am căutat să le insuflu încrederea în propriile lor forțe și i-am îndemnat să-și îndeplinească sarcinile cît mai bine. Le-am atras atenția să fie foarte prudenți tot timpul și, mai ales, să vegheze pentru ca nu cumva Eichmann să se sinucidă.

A doua zi, fiind duminică, am profitat de obiceiul localnicilor de a-și face vizite reciproce și i-am convocat pe toți membrii detașamentului la o consfătuire în casa conspirativă *Tira*. Cu această ocazie, am hotărît, în comun, cum să-l deghizăm pe criminal și pe ce nume să-i confecționăm actele de identitate false necesare pînă la părăsirea Argentinei. Aceste măsuri erau dictate de nevoia prevenirii descoperirii adevăratei identități a lui Adolf Eichmann de către poliția argentiniană, care obișnuia să facă, periodic, razii și percheziții inopinate.

Pentru ca efectul drogurilor să se producă foarte rapid, doctorul detașamentului a întocmit un regim special de hrănire a prizonierului. Printre musafirii mei de duminică se afla și pictorul Darom, specialistul nostru în tehnica contrafacerii documentelor. Pictorul, care s-a prezentat criminalului drept fotograf profesionist, a fost surprins de faptul că Adolf Eichmann nu i-a creat greutăți, lucru explicabil pentru mine, ce știam că el spera să rămînă cît mai mult în viață.

De anchetarea lui Eichmann s-a ocupat Iosef Kent, care la început și-a notat răspunsurile, iar mai tîrziu le-a înre-

gistrat pe bandă magnetică. Din cauză că locul unde îl ascun-
sesem nu dispunea de lumină naturală, Eichmann își pier-
duse noțiunea timpului, dormind, de regulă, ziua și fiind treaz
noaptea. Această eroare se datora și lui Kent, ce discuta cu
el doar noaptea, deoarece ziua era ocupat cu alte sarcini tra-
sate de mine sau cu întocmirea rapoartelor referitoare la ac-
tivitatea și comportarea criminalului în Argentina.

Doream să aflu de la Eichmann cum vor reacționa familia și prietenii săi cînd vor afla că a dispărut, precum și eventualele acțiuni ale poliției argentiniene. Deși nu aveam încredere în cele declarate de criminal, m-am simțit obligat să țin seamă de ele cînd am elaborat măsurile preventive pe care trebuia să le întreprindem pentru reușită. Realitatea era că nu aveam informații despre emigranții germani din Argentina și mai ales despre foștii criminali naziști. Din acest motiv, urmăream să aflu de la Adolf Eichmann cît mai multe lucruri, punîndu-mi problema dacă nu cumva între emigranții naziști și cercurile influente argentiniene existau relații individuale sau organizate. Clarificarea acestui aspect mă frămînta enorm, deoarece eram conștient că între foștii criminali naziști exista o puternică solidaritate și că, atunci cînd unii dintre ei sînt urmăriți, trec la acțiuni organizate pentru a fi salvați. Am constatat că Eichmann nu încerca să ne deruteze, recunoscînd că, mai mult ca sigur, familia și prietenii săi naziști, gîndindu-se la un eventual accident, îl vor căuta în mod discret, fără a apela la publicitate, prin policlinici și spitale. El a vorbit deschis despre faptele prietenilor săi, caracterizîndu-i pe toți dar, deși era convins că a căzut în mîna noastră din cauză că a fost trădat de către un nazist de al lui, a refuzat categoric să ne divulge numele lor actuale. A mai spus că aceștia sînt organizați după toate regulile conspirativității și, de aceea, pot fi cu greu depistați și arestați. Fiind perfect conștient că este căutat, își luase măsuri de siguranță, prevăzînd chiar și tratamentul la care va fi supus în cazul unei eventuale arestări. Din cele spuse de Eichmann, mi-am dat seama că avea pregătite și variante de evadare dacă s-ar fi ivit vreun prilej favorabil. De asemenea, am sesizat că era conștient că, fără ajutorul prietenilor din afară, nu va reuși să ne scape din mînă. Acum, singura lui grijă era să rămînă cît mai mult în viață și, de aceea, a renunțat la orgoliu și mîndrie și încerca să ne intre în grații, lăudîndu-ne modul operativ și ingenios în care am acționat pentru a-l identifica și răpi.

Kent continua ancheta lui Adolf Eichmann în fiecare seară. Iată cîteva întrebări și răspunsuri :

— Care a fost motivul că în seara cînd te-am răpit ai declarat că te numești Otto Heminger ?

— Pentru că acest nume l-am purtat mai mult de patru ani.

— Unde ai purtat acest nume ?

— În Kulmbach, din landul Zell, unde am lucrat pînă cînd am ajuns în Argentina.

— Cum ai ajuns la Kulmbach ?

— Plecînd dintr-un lagăr de prizonieri american.

— Americanii ți-au dat voie să pleci din lagăr ?

— Nu. Am fugit.

— Ei au cunoscut adevărata dumitale identitate ?

— Nu.

— Deci, în acel lagăr ai fost cunoscut sub numele de Otto Heminger ?

— Nu. În timpul prizonieratului am purtat numele de Otto Eckmann.

— Eckmann este foarte aproape de Eichmann. Ai folosit acest nume fiind conștient de asemănare ?

— Da. Însă am apelat la el pentru a-i deruta pe americani, întrucît unul din foștii mei camarazi mi s-a adresat într-o împrejurare, fără să-și dea seama, cu numele meu adevărat.

— Ce le-ai spus americanilor cu privire la activitatea militară desfășurată în timpul războiului ?

— Pe ei nu-i prea interesa activitatea ofițerilor S.S., ci îi vînau mai mult pe foștii membri ai Gestapoului.

— Deci, ai recunoscut că ai fost ofițer S.S. ?

— Exact. Dealtfel, eram obligat, pentru că aveam tatuat semnul de S.S.-ist pe braț.

— Cînd și în ce împrejurări ai făcut să-ți dispară de pe braț tatuajul ?

— În lagărul american, la fel ca și alți foști camarazi. Dar nu am reușit să ștergem total tatuajele.

— Cît timp ai stat în lagăr ?

— Aproape o jumătate de an.

— A mai fost cu tine și vreun subaltern ?

— Da. Adjunctul meu, Janisch.

— Ați fost prinși odată ?

— Da.

— Unde ?

— Aproape de orașul Ulm.

— După ce ați fost prinși, v-au internat împreună în lagăr ?

— Nu. La început, am stat cîteva săptămîni în alt lagăr, unde nu eram în siguranță.

— Ce înseamnă că nu erai în siguranță ?

— Americanii începuseră să-i caute pe cei tatuați pe braț.

— De ce erai neliniștit, din moment ce figurai doar ca simplu ofițer S.S. ?

— Nu figuram ca ofițer, ci ca simplu soldat de aviație.

— Sub numele de Eichmann ?

— Nu, ci sub cel de soldat Adolf Karl Barth.

— Cînd ai purtat acest nume ?

— În luna mai a anului 1945.

— Cu ce te-ai ocupat după ce ai evadat ?

— Mi-am dus familia în Austria. Nimeni nu știa ce are de făcut. Erau zile foarte grele, deosebit de zbuciumate și, de aceea, m-am predat singur americanilor.

— La ce dată te-ai predat ?

— La sfîrșitul lunii iulie a anului 1945.

— La această dată ai declarat că te numești Otto Eckmann ?

— Da.

— Ce te-a determinat să evadezi din nou ?

— Procesul de la Nürenberg, în timpul căruia numele meu era pronunțat foarte des.

— Cum ai reușit să evadezi ?

— Am ieșit la raportul șefului prizonierilor ofițeri, un locotenent-colonel, și i-am expus situația. Acesta s-a consultat cu ceilalți ofițeri și împreună au hotărît să-mi înlesnească evadarea, procurîndu-mi și acte false pe numele de Otto Heminger. Mi s-a dat o scrisoare de recomandare

către fratele unui ofițer, care m-a ajutat să mă angajez la o întreprindere forestieră din localitatea Kulmbach, landul Zell. Aici am stat din mai 1946 pînă în 1950, cînd am venit în Argentina.

— Da ? Mai departe ce ai făcut ?

— Întrucît se făcea multă publicitate la radio și în presă despre activitatea mea din timpul regimului lui Hitler, m-am hotărît să plec în străinătate. Am intrat în legătură cu o organizație ce se ocupa cu treceri clandestine peste graniță. Unul din membrii organizației, călugăr franciscan, m-a dus în Italia și mi-a procurat un pașaport fals cu viza de intrare în Argentina pe numele de Ricardo Klement, astfel că în luna mai 1950 m-am stabilit la Buenos Aires.

— Cînd au venit în Argentina soția și copiii ?

— În anul 1952.

În seara zilei de 15 mai, m-am întîlnit cu colaboratorii mei în casa conspirativă *Tira*. Erau prezenți și cei ce acționaseră independent, izolat și domnea o veselie generală. I-am felicitat pentru modul cum și-au îndeplinit sarcinile și le-am comunicat hotărîrea de a-l transporta pe Eichmann în Israel cu avionul. Am subliniat necesitatea de a se acționa cu toată răspunderea pentru ca misiunea noastră să reușească, deoarece altfel vom fi nevoiți să-l păzim aici, în Buenos Aires, pe criminal pînă vom găsi o altă modalitate de a-l transporta ilegal în Israel.

După această întîlnire, l-am vizitat pe Adolf Eichmann. Văzîndu-l, am fost surprins că acum, după ce îl răpisem, nu mai eram stăpînit de ura care îi domina încă pe oamenii mei.

Fusesem informat de Kent că Eichmann își manifesta regretul față de crimele comise împotriva evreilor și căuta să se apere, motivînd că a fost doar un mic pion în marele angrenaj de război al nazismului. Își recunoștea vinovăția și afirma că este dispus să facă cunoscute lumii întregi faptele monstruoase comise de naziști în timpul războiului, pentru a avertiza omenirea de pericolul repetării lor.

Cu această ocazie, și-a exprimat dorința să fie judecat de un tribunal din R. F. Germania sau cel puțin din Austria, dar i-am explicat că singura instanță competentă este cea israeliană.

Înainte de a pleca, am dat noi instrucțiuni oamenilor mei cu privire la paza și securitatea prizonierului cu scopul de a se preveni o eventuală evadare și pentru a-l menține

într-o stare fizică perfectă. Le-am atras atenţia că trebuie să păstreze în secret total prezenţa criminalului faţă de curiozitatea vecinilor şi le-am reamintit cum să intre şi să iasă din casă, precum şi ce să facă în situaţia unui eventual control făcut de poliţia argentiniană, cînd prizonierul urma să fie ascuns cu cea mai mare grijă sau scos foarte discret din imobil. Dacă poliţia îl va descoperi, totuşi, pe criminal, le-am ordonat subalternilor să trateze cu cel mai mare în grad şi să caute să facă cunoscută acţiunea, pentru ca opinia publică să afle de răpirea lui Eichmann şi acesta să nu se poată sustrage de la răspundere.

Eram conştient că într-o asemenea situaţie oamenii mei vor fi arestaţi şi condamnaţi.

Cum nu puteam să las întreaga răspundere, în legătură cu transportarea lui Eichmann în Israel, pe umerii lui Gabi Eldad, i-am ordonat ca, în situaţia că va fi descoperit de autorităţile argentiniene, să declare celei mai competente persoane că este evreu şi că acţiunea de răpire a criminalului a fost organizată de un grup condus de Isser Harel. Eldad trebuia apoi să indice adresa mea de la hotelul în care eram cazat sub nume fals. Gabi s-a opus acestei tactici, dar eu — dorind să-mi asum întreaga răspundere în faţa legilor argentiniene pentru faptele săvîrşite — nu am cedat. Am considerat că aşa este drept şi moral să procedez. Cînd Gabi a încercat să mă convingă că riscul de a fi arestat şi compromis este foarte mare, i-am răspuns că misiunea pe care o executăm, unică în felul său, prezintă atîta importanţă pentru statul Israel, încît nu contează nici un sacrificiu.

Eram convins de faptul că acest destoinic ofiţer are altă părere, dar tot atît de sigur eram că el îmi va executa ordinul fără şovăire.

Între timp, datorită unor împrejurări neprevăzute, am fost obligaţi să modificăm planul de ducere al lui Eichmann de la casa conspirativă la aeroport, reeşalonînd, pas cu pas şi minut cu minut, modul de aplicare.

Deşi eram sigur de reuşita acţiunii, teama de a nu eşua m-a determinat să acord atenţie şi celor mai mici amănunte. Am ordonat din nou să se studieze portul din Buenos Aires şi împrejurimile lui, în vederea eventualei transportări a criminalului cu vaporul. În acest scop, ne-am fixat şi la două

porturi din sud, ce erau folosite pentru vase de agrement. Am renunţat, în schimb, la un port din nord, destinat vaselor de mare tonaj, deşi aveam în el oameni de încredere. Preconizam să-l ducem pe criminal cu un vas de agrement pînă la o navă acostată în larg şi cu aceasta să-l transportăm în Israel. Varianta maritimă fiind însă complicată, am renunţat pînă la urmă la ea.

Împuternicitul nostru aero, Daan Auner, a fost primit de Lazăr. Le-am trasat sarcini concrete la amîndoi. Auner trebuia să se cazeze la hotelul aeroportului pentru a fi permanent în incinta lui. I-am ordonat să-l studieze cu atenţie, să cunoască cît mai mulţi oameni şi să se împrietenească cu ei, în special cu cei din pază, poliţiştii şi vameşii. După ce am terminat instruirea lui Auner, am fixat o întîlnire cu Ehud, care era însărcinat cu executarea unei părţi din planul acţiunii de la aeroport. I-am ordonat să verifice hangarele, sistemele de iluminare şi cele de pază pe timpul nopţii.

În baza informaţiilor primite, am conceput, întocmai ca cei mai mari experţi în contrabandă, un plan cu mai multe variante de a-l introduce pe Eichmann în aeroport şi apoi în avion. Variantele erau simple, reale, bazate pe cunoaşterea precisă a situaţiei şi se putea trece de la una la alta, fără a zădărnici sau îngreuia executarea misiunii.

Primele trei variante aveau în vedere că familia Eichmann, dată fiind situaţia în care se afla, nu a anunţat organele de poliţie argentiniene. Pe baza acestui considerent, măsurile preconizate de noi excludeau posibilitatea intervenţiei poliţiei locale. În plus, neexistînd în jurul avionului nostru sosit din Israel un sistem de alarmă, nu se putea naşte suspiciunea că în legătură cu el s-ar săvîrşi anumite fapte infracţionale.

Întrucît ştiam că personalul aeroportului este ocupat cu primiri protocolare şi că avionul va fi dirijat în apropierea intrării pavilionului central, am decis în cea de-a patra variantă să-l introducem pe Eichmann în avion îmbrăcat în uniformă de aviator israelian, lăsînd impresia că este unul din membrii echipajului.

Potrivit variantei a cincea, Eichmann urma să fie prezentat oficialităţilor drept tehnician al avionului care, făcîndu-i-se rău, a rămas în el să-şi revină şi apoi să se odihnească. Dacă avionul ar fi fost supus unui control sever, am hotărît să-l ascundem pe criminal în încăperea destinată bagajelor sau în alt loc sigur.

Altă variantă prevedea ca Adolf Eichmann să fie urcat în avion, în secret, încă pe cînd acesta se găsea în hangar, iar în caz de control, să se motiveze că nu a coborît deoarece i s-a făcut rău.

Ultima variantă se referea la posibilitatea introducerii lui Eichmann în avion ca turist israelian venit în Argentina și care, în urma unui șoc, era nevoit să se înapoieze în țară. Pentru reușită, criminalul trebuia drogat și condus pînă la aeronavă de „prietenii" lui cu care venise în vizită și apoi păzit cu strășnicie.

Pentru medicul detașamentului, ce-l asista pe Eichmann în casa conspirativă *Doron*, timpul se scurgea foarte încet, datorită volumului redus al activității sale. Cu toate că citise, pe durata „captivității", toate cărțile pe care le găsise prin casă, făcuse chiar pe bucătarul și studiase muzică, tensiunea lui nervoasă era în continuă creștere. Cînd l-am convocat la întîlnire, într-o cafenea elegantă, situată undeva în centrul metropolei argentiniene, bucuria lui nu mai cunoștea margini. Cu acel prilej, i-am cerut să mă pună la curent cu unele noțiuni de medicină, deoarece în meseria noastră niciodată nu știi cînd poți avea nevoie de ele. A răspuns prompt doleanței mele, explicîndu-mi o serie de fenomene legate de diferite maladii și precizîndu-mi că unii oameni sînt capabili să simuleze atît de bine o boală sau alta, încît îi pot păcăli chiar și pe cei mai experimentați specialiști. Deși nu i-am dat amănunte cu privire la interesul manifestat de mine față de medicină, colaboratorul meu mi-a ghicit intenția și mi-a sugerat să încerc varianta comoției cerebrale, ce nu se poate diagnostica ușor și a cărei vindecare solicită un tratament îndelungat și o viață liniștită.

În urma convorbirii avute cu medicul, am hotărît să simulăm un accident „soldat" cu „o comoție cerebrală". Urma ca turistul nostru „accidentat", după o scurtă internare în spital, să ceară să se întoarcă în Israel cu avionul ce ducea în țară delegația.

Pentru materializarea ideii, am luat legătura cu Menase Talmi, întrucît la întîlnirile anterioare îi dădusem ordin să identifice compatrioți pe care să-i putem folosi în cadrul acțiunii noastre, în situația că vom avea nevoie de ei. Ca de obicei, Talmi a fost „pe fază" și mi-a vorbit de un cunoscut de-al său, Rafael Aron. Îl întîlnise întîmplător în Buenos Aires și-și notase adresa pentru orice eventualitate.

Aron, vechi membru al unui chibuț, îndeplinise în mod exemplar toate misiunile ce priveau interesele statului Israelian. În anul 1959 a suferit un grav accident, ce l-a ținut la pat mai multe luni și în urma căruia a rămas cu o cicatrice mare și urîtă pe față.

Aron avea rude bogate în țările Americii Latine și acestea, în semn de consolare pentru necazurile sale, l-au invitat la ele, asigurîndu-i condiții materiale excelente. Așa se explică că în 1960 Rafael Aron se afla în capitala Argentinei.

Fără să-mi desconspir identitatea și funcția, m-am întîlnit în prezența lui Talmi cu Rafael Aron. Discutînd cu el, mi-am dat seama că Menase nu greșise alegîndu-l pentru acțiunea ce o puneam la cale. Fiind convins că Rafael este un bun patriot, fără a-i spune concret despre ce este vorba, ci rezumîndu-mă doar în a-i sublinia că este o problemă care privește națiunea noastră, i-am solicitat sprijin și compatriotul meu a acceptat să ne servească fără rezerve, angajîndu-se să facă totul pentru a ne fi de un real folos.

Apreciindu-i poziția, l-am sfătuit să simuleze un accident de mașină urmat de o „comoție cerebrală" și să se interneze în spital.

— Am destulă experiență și mă voi comporta cum trebuie în spital, mi-a răspuns Rafael Aron, arătîndu-mi cicatricea care îi urîțea fața.

— Vei fi însoțit de un medic, i-am spus eu, și cum „îți vei reveni", să-ți manifești dorința de a te reîntoarce în țară cu avionul care va aduce delegația noastră pentru sărbătoarea națională a Argentinei.

— Am înțeles, spuse Rafael Aron. Am să mă comport în așa fel încît să-i conving pe medici că pot suporta decolarea, zborul și aterizarea. Pentru a-mi motiva dorința de a călători cu avionul destinat delegației, voi invoca faptul că acesta zboară fără nici o escală.

Ne-am despărțit. Rafael Aron s-a prezentat la spital și s-a comportat — în timpul examinării sale de către mai mulți profesori — de așa manieră încît a început să creadă și el că, într-adevăr, era bolnav.

În timp ce Rafael se bucura de un tratament special în spital, Ehud studia atent străzile ce legau casa conspirativă *Doron* de aeroport, străbătîndu-le de nenumărate ori la ore diferite din zi și din noapte. El a constatat că autoritățile au

organizat posturi fixe și patrule mobile de poliție pe traseul ce ducea spre aeroport, care uneori erau întărite cu ostași din unitățile militare. Rolul lor era de a asigura securitatea demnitarilor autohtoni, precum și a celor străini. La sosirea ori plecarea anumitor delegații, se oprea circulația pe străzile care duceau spre aeroport. Alteori se făceau controale asupra mijloacelor de transport. Din considerentele de mai sus, pentru a evita o confruntare cu poliția argentiniană, am hotărît să ajungem la aeroport pe niște străzi mărginașe, deoarece pe acestea era exclusă prezența unor demnitari autohtoni sau delegați străini. Evitam astfel să ne intercalăm în coloana oficială, în care se găseau mașini ale poliției.

Pe baza datelor culese și a observațiilor făcute în teren, am decis — pentru a evita orice surpriză pe traseu — ca Adolf Eichmann să fie drogat, făcîndu-l astfel inofensiv. Aveam în vedere posibilitatea ca, independent de prevederile noastre, să fim nevoiți să luăm contact cu poliția. Medicul ne-a asigurat că drogurile administrate nu vor avea consecințe asupra sănătății criminalului.

În acest timp, în casa conspirativă *Doron* s-a produs un eveniment mai deosebit, mai precis s-a încălcat consemnul ca, în afară de Kent, să nu discute nimeni cu prizonierul. Eli, unul din paznicii criminalului, a fost depistat de acesta, după accent, că este originar din Austria.

Deși Eli avea o atitudine de dispreț față de criminal, Eichmann, în discuțiile cu el, îi dădea asigurări că nu va încerca să evadeze și căuta să-l îmbuneze lăudîndu-i curajul și vorbindu-i cu îngrijorare despre situația familiei sale.

— Ce vor face ai mei, cum se vor descurca, deoarece nu le-am lăsat nici un ban, se văicărea Eichmann.

— Nu vă faceți griji, se vor descurca ei, îi răspundea Eli. Spuneți-mi, cum poate totuși un om ca dumneavoastră, care a ucis sute de mii de copii, să se frămînte atîta pentru soarta soției și copiilor săi ?

— Nu-mi dau seama în momentul de față și nici nu pot înțelege de ce am comis atîtea crime, răspunse Eichmann, deoarece eu am fost întotdeauna de partea evreilor și am căutat mereu să găsesc cele mai bune soluții pentru a-i mulțumi.

— Și totuși...

— Eram militar, a replicat Eichmann, și am făcut ceea ce am făcut pentru a putea avansa în ierarhia fascistă.

Cu toate că Eli dorea să-l vadă îngenuncheat pe acest fost ofițer fascist, dînd dovadă de slăbiciune, îl servea cu vin, contrar dispozițiilor lui Gabi Eldad. De aceea, nu ne-a fost greu să înțelegem de ce Adolf Eichmann îl simpatiza pe Eli. Am speculat aceste circumstanțe și i-am ordonat lui Eli să-i smulgă criminalului o declarație în care să-și exprime regretul pentru activitatea sa.

Eli a reușit să-l convingă și Eichmann a scris următoarea declarație :

„Subsemnatul Adolf Eichmann declar, nesilit de nimeni, acum cînd mi s-a descoperit adevărata identitate, că înțeleg perfect că nu mai are nici un rost să caut a mă sustrage unei judecăți drepte. În acest sens, declar că sînt de acord cu transportarea mea în Israel, unde să apar în fața instanței pentru a fi judecat. Apreciind că mă voi bucura de dreptul legal de a fi apărat, mă voi strădui să fac lumină cu privire la activitatea mea desfășurată în slujba Germaniei fasciste, dorind ca generațiile viitoare să aibă un tablou real și clar asupra evenimentelor petrecute. Declarația pe care o dau este liberă și exprimă propria mea voință, nefiind supus vreunei constrîngeri fizice sau morale. Prin această declarație și prin judecata dreaptă ce va urma doresc să-mi găsesc liniștea sufletească. Sînt conștient că nu pot să-mi amintesc toate faptele și că uneori le încurc sau fac confuzii și, de aceea, cer să fiu ajutat în stabilirea completă a adevărului, punîndu-mi-se la dispoziție documente oficiale sau declarații ale martorilor.

Semnez prezenta declarație nesilit de nimeni.

Mai 1960

Adolf Eichmann"

Avînd declarația lui Eichmann, ne pregăteam încet și sigur drumul spre Israel. Studiam cu regularitate ziarele pentru a vedea dacă se scrie ceva în legătură cu dispariția lui Adolf Eichmann, alias Klement, presupunînd că familia sa va cere ajutor opiniei publice pentru a-l găsi. Întrucît nu se publica nimic referitor la această dispariție, s-a tras concluzia că prietenii și familia criminalului făceau investigații foarte secrete. Personal nu împărtășeam această părere, bazîndu-mă pe faptul că atît familia, cît și prietenii lui Eichmann nu aveau curajul să anunțe organele argentiniene de poliție de frică să nu se autodemaște.

Kedem, care, așa cum se stabilise, trebuia să se întoarcă în Israel pentru a controla și pregăti personal avionul destinat acestui zbor deosebit, și-a îndeplinit misiunea excelent, însă la plecarea din Argentina a trăit momente de groază.

Data decolării era fixată pentru ziua de 11 mai, dar s-a amînat pentru 12 mai, datorită unor probleme de ordin tehnic. Kedem a intrat în panică, punînd totul pe seama unei eventuale nereușite a acțiunii de răpire a criminalului. Din acest motiv, în ziua de 12 mai, data hotărîtă pentru zbor, el s-a prezentat primul la aeroport și a căutat să intre în contact cu un număr cît mai mare de persoane, comportîndu-se în așa fel încît să-i fie reținute figura și prezența. Era puțin nedumerit că-i ordonasem să urce în avion doar cu aprobarea mea expresă. Aceste frămîntări i-au tăiat elanul și energia tocmai cînd avea mai multă nevoie de ele. Își dădea, totuși, seama că momentul critic al acțiunii a sosit și că ea se va declanșa numai la ordinul meu.

Timpul parcă se oprise în loc pentru Kedem, cînd, deodată, apare, cu o figură imperturbabilă, Menase Talmi.

— Ai ceva să-mi comunici? întrebă Kedem grăbit și discret.

— Da. Conform programului, poți să urci în avion.

— Atît!?

— Da, atît, replică Menase.

Kedem era foarte nedumerit de muțenia guralivului Menase, care tocmai atunci devenise scump la vorbă, dar nu avea curaj să se intereseze mai mult, mai ales că primise ordin să nu pună întrebări în plus. Prezența lui Menase Talmi pe aeroport era o dovadă că acțiunea reușise, așa că s-a liniștit. El s-a despărțit de Talmi și la ora 11 avionul în care s-a urcat a decolat îndreptîndu-se spre New York, de unde trebuia să-și continue zborul pînă în Israel.

Cînd avionul ateriză în Israel, Kedem fu întîmpinat de Hilel Ancor și Liora Dotan. Lor li se alătură Ghagai care venise, tot pe calea aerului, din Europa. El le-a comunicat lui Ancor și Dotan că Adolf Eichmann se află în mîinile detașamentului condus de mine.

A doua zi, Ancor — colegul meu care coordona acțiunile în Israel — l-a întîlnit pe Joram Golant și a avut cu el următoarea discuție:

— Ascultă, Joram. Vreau să-ți dezvălui un secret, spuse Ancor, fără să știe că interlocutorul său era în temă cu răpirea lui Eichmann.

— Te ascult cu interes, răspunse Golant.

— Eichmann a fost răpit și probabil va trebui să pleci în Argentina pentru a participa la aducerea lui secretă în Israel. Ești dispus să intri în joc?

— Ce? Te îndoiești de mine? Crezi că eu aș fi în stare să mă sustrag de la o astfel de acțiune? Să știi că sînt gata oricînd să plec, a răspuns Joram, oarecum supărat că i se pusese o asemenea întrebare.

— Te rog să mă ierți, prietene, dar nu te-am întrebat pentru că... Dacă e așa, pregătește-te de plecare. Cînd vii, te rog să aduci și niște fotografii de-ale tale.

Examinînd împreună cu un alt coleg fotografiile lui Joram și comparîndu-le cu cele ale lui Eichmann, au constatat că ei seamănă bine și, de aceea, au hotărît ca Golant să fie dublura criminalului. Lui Joram i-au fost pregătite acte de identitate false pe numele de Zichorami și o uniformă de aviator, cu care urma să fie îmbrăcat Eichmann. Pentru această misiune au fost antrenați încă doi ofițeri de-ai noștri foarte capabili, ce aveau sarcină să acționeze în situația unei aterizări forțate sau a altor cazuri fortuite. Acoperirea celor trei a fost atît de reușită, încît membrii delegației erau convinși că oamenii noștri au aceeași calitate ca și ei. Avionul trebuia să decoleze în ziua de 18 mai. După o escală la Roma și alta în Brazilia, aeronava urma să ajungă pe aeroportul din Buenos Aires în 19 mai. Plecarea din capitala Argentinei era fixată pentru 21 mai, iar sosirea în Israel a doua zi.

După cîteva zile, avionul era gata de drum, avînd un echipaj foarte bun, condus de generalul Zorea. Printre pasageri se aflau numeroși oameni de vază, iar pentru a ne conspira cît mai bine acțiunea, am luat măsuri ca la decolarea avionului să fie prezenți cît mai mulți diplomați și corespondenți de presă. Ulterior, mi-am dat seama că, organizînd o asemenea ceremonie ieșită din comun, puteam să ne desconspirăm intențiile.

Comandant secund al aeronavei a fost numit căpitanul Gad Nirsi, care urma să se atașeze echipajului la prima escală.

O furtună ce a avut loc în timpul zborului a făcut ca aeronava să nu poată ateriza pe aeroportul din Buenos Aires la ora dinainte stabilită.

Deşi sosită cu două ore şi jumătate întîrziere, delegaţia a fost bine primită, muzica, covorul roşu, cîntecele şi steguleţele purtate de copii creînd o ambianţă sărbătorească.

Din ordinul meu, mecanicul şef — sub pretextul că aeronava ar putea fi ţinta unor acţiuni duşmănoase — a organizat paza ei severă, interzicîndu-le oamenilor din subordine s-o părăsească, oricare ar fi motivul. Bineînţeles că unii şi-au manifestat nemulţumirea că nu-şi pot vizita rudele din Buenos Aires.

Lazăr a asistat la gararea avionului în locul unde urma să rămînă pînă la decolare.

Între timp, în planul nostru a intervenit un eveniment favorabil, care ne-a uşurat oarecum acţiunea, şi anume, şeful delegaţiei noastre a hotărît să plece după terminarea serbării în S.U.A., iar restul membrilor ei să viziteze, independent, unele ţări ale Americii Latine. În consecinţă, aeronava urma să se întoarcă în Israel fără delegaţie. În aşteptarea momentului plecării spre ţară, eu îmi mutasem punctul de comandă în una din cafenelele din apropierea aeroportului. Aici primeam informaţiile care ordonasem să fie culese. Mă interesa în mod deosebit dacă nu cumva : vreo persoană a încercat să străpungă dispozitivul de pază al aeronavei ; cineva se interesase de echipaj sau avion ; autorităţile argentiniene sau prietenii criminalului fac legătură între cursa noastră aeriană şi dispariţia lui Eichmann etc.

Întîlnindu-l pe Kedem, am constatat că acesta era destul de nervos şi îngrijorat în legătură cu introducerea lui Eichmann în aeronavă şi transportarea lui în Israel. Neliniştea lui se datora faptului că, întrucît cu ocazia escalei făcute pe un aeroport din Brazilia avusese loc un incident cu autorităţile locale, se temea să nu se întîmple ceva asemănător şi în Buenos Aires. Am încercat să-i ridic moralul, asigurîndu-l că nimeni nu vorbeşte de dispariţia lui Adolf Eichmann şi că nu se face nici o legătură între sosirea avionului nostru şi răpirea criminalului. Dacă lucrurile ar sta altfel, i-am mai spus eu, cu siguranţă că supravegherea aeronavei şi controlul ei ar fi fost foarte severe. I-am atras, totuşi, atenţia lui Kedem, că deşi am luat toate măsurile necesare pentru reuşita acţiunii, s-ar putea ivi greutăţi cu ocazia introducerii criminalului în avion.

Argumentele invocate l-au liniştit pe colaboratorul meu şi, împreună, am hotărît ca la întoarcere să nu facem nici o escală, iar Eichmann să fie introdus în aeronavă sub acoperirea de membru al echipajului. Tot atunci, am pus la punct şi modalităţile de urcare a „bolnavului" în avion, avînd în vedere că Eichmann trebuia să treacă pe lîngă un număr mare de oameni.

Cu căpitanul aeronavei am stabilit ca pentru odihna echipajului să rezerve compartimentul de clasa întîi, iar decolarea să aibă loc cu două ore mai devreme decît comunicasem autorităţilor argentiniene. Am procedat aşa cu scopul de a evita un control inopinat de ultim moment.

Spre satisfacţia noastră, în ziua premergătoare zborului, armata a ridicat toate posturile de pază amplasate pe străzile ce duceau la aeroport. Avionul nostru era garat lîngă cele argentiniene şi puteam ajunge la el folosind mai multe căi de acces. Am ordonat membrilor echipajului să treacă cît mai des pe la punctele de control de la intrarea în aeroport pentru ca funcţionarii argentinieni să se obişnuiască cu ei şi să fie mai puţin vigilenţi.

Deşi în casa conspirativă *Doron* tensiunea nervoasă era tot mai ridicată, mîna de fier a lui Gabi Eldad a făcut să domnească ordinea şi disciplina pînă în ultimele clipe. Trebuie reţinut că oamenii mei se temeau că sînt urmăriţi, dar nu de poliţia argentiniană, ci de prietenii lui Eichmann.

În prima noapte după sosirea avionului pe aeroportul din Buenos Aires, Ehud Reviva l-a întîlnit, în hotelul unde se cazase, pe Joram, care i-a transmis ultimele informaţii şi i-a predat actele de identitate false ce urma să le folosim pentru ducerea lui Eichmann în Israel.

În aceeaşi noapte, am discutat pînă tîrziu cu restul membrilor detaşamentului şi am stabilit, în amănunt, cum vom acţiona a doua zi. Fiecare sarcină trebuia îndeplinită în ordinea şi momentul stabilite şi constituia o verigă de neînlocuit a lanţului nevăzut pe care îl strîngeam în jurul criminalului. Tot cu prilejul acestei întîlniri, am ordonat să dispară din toate casele conspirative orice indiciu ce ar fi putut să deconspire „Acţiunea Eichmann". Această sarcină trebuia dusă la bun sfîrşit de membrii detaşamentului care, conform planului, urmau să părăsească Argentina — imediat după decolarea avionului — pe cont propriu.

Am ordonat ca Adolf Eichmann să fie echipat în ţinută de aviator şi să aibă asupra sa acte de identitate false pe nu-

mele de Zichorami. Am mai dispus ca dimineața să fie verificat traseul pe care hotărîsem să-l ducem pe criminal la aeroport.

Am stabilit, de asemenea, ca la volanul mașinii ce-l va transporta pe Eichmann la avion să se afle Kent, iar lîngă el să stea un însoțitor. Locurile de pe bancheta din spate urmau să fie ocupate de doctor, criminal și încă un membru al detașamentului. Jitzak Neser a primit sarcina ca seara să mai verifice încă o dată traseul și să anunțe, printr-un semnal convențional, intrarea lui Eichmann pe aeroport.

Tot atunci, am hotărît ca, în situația în care nu vom reuși să punem în aplicare planul întocmit, Eichmann să devină Rafael Aron și cu actele de identitate ale acestuia să fie introdus în avion. În acest caz, se impunea ca Aron să părăsească la momentul potrivit spitalul, iar pictorul Saul Darom trebuia să aplice fotografiile criminalului pe legitimațiile lui Rafael.

Ziua de 20 mai 1960 a fost pentru noi cea mai lungă, dar și cea mai plină de satisfacții din cadrul „Acțiunii Eichmann". În zori, am luat un taximetru, m-am dus la aeroport și mi-am lăsat valiza la biroul de bagaje. Apoi m-am întîlnit cu Kedem care mi-a cerut permisiunea să facă cunoscut echipajului că va executa o misiune specială, asigurîndu-mă că membrii săi sînt credincioși cauzei noastre și subliniind că pentru îndeplinirea misiunii avem nevoie de concursul conștient al fiecăruia. Am fost de acord cu propunerea lui și am hotărît ca pe rînd, între orele 20,30 și 21,30, toți oamenii din echipaj să se prezinte la aeronavă.

Ne-am despărțit și fiecare a trecut să rezolve sarcinile ce le avea. Kedem le-a comunicat membrilor echipajului că participă la transportarea în Israel a unei persoane importante și a subliniat că e vorba de o acțiune de interes național, la care fiecare trebuie să-și aducă contribuția. Am revenit asupra hotărîrii de a zbura fără escală și am stabilit să facem una singură la Dakar. Cum toate informațiile primite erau bune, am mutat reședința comandamentului acțiunii pe aeroportul din Buenos Aires, care era foarte aglomerat. Aici polițiștii, militarii din pază, vameșii și oamenii de la protocol nu-și vedeau capul de treabă, fiind foarte ocupați cu călătorii și delegațiile ce soseau și plecau tot timpul. După o analiză atentă a situației, mi-am ales ca punct de comandă restau-

rantul aeroportului. Aici luau masa personalul de serviciu, polițiștii și militarii din pază și, de aceea, localul era foarte aglomerat și nu se puteau observa cu ușurință întîlnirile pe care intenționam să le organizez cu colaboratorii mei. Am găsit cu greu o masă. Cum m-am așezat, s-a apropiat de mine Kedem și mi-a raportat că membrii echipajului bănuiau că este vorba de un criminal de război, însă habar nu aveau cum îl cheamă. În continuare, el mi-a dat explicații cu privire la modul de efectuare a controlului grănicerese și la locul pe unde vor intra mașinile noastre. Am stabilit ca cele trei autoturisme să pătrundă pe aeroport în același timp, iar în primul să se creeze o atmosferă de voie bună. Urmăream prin aceasta să adormim vigilența pazei. Pentru a evita să luăm în avion niște concetățeni neverificați și deci nesiguri, ce doreau să se întoarcă în patrie, declarînd că sînt bolnavi și n-au bani, am lansat zvonul că nu mergem în Israel, ci în S.U.A. și apoi în Europa.

Zeer Kerem, care trebuia să ajute la pregătirea avionului pentru zbor, și mecanicii de bord aveau misiunea de a se împrieteni cu șeful hangarului și paznicii de la intrarea în aeroport pentru ca aceștia să dea drumul mașinilor noastre fără a-i legitima pe oamenii din ele.

Rafael Aron aștepta nerăbdător la spital să ne fie de folos. Cum s-a externat, el l-a sunat pe Talmi, s-au întîlnit și i-a dat actele sale de identitate, pe care pictorul Saul Darom urma să aplice fotografia lui Eichmann.

Lui Menase i-am indicat locul unde să-l ascundă pe Aron, ordonîndu-i, totodată, să ia măsurile necesare pentru ca Rafael să poată părăsi a doua zi Argentina.

Colaboratorii mei îmi raportau pe rînd : „Casa *Tira* poate fi predată". „Adolf Eichmann este pregătit pentru drogat". „Pe străzi sînt multe patrule, dar pot fi evitate". „Aeroportul este arhiplin și se fac controale severe. Pot fi și acestea ocolite datorită numărului mare de delegații". „În hangar, aeronava e în bună stare". „Despre dispariția lui Ricardo Klement nu se scrie și nu se vorbește nimic".

În jurul orei 19,30 trebuia să primesc ultimul raport de la Jitzak. Starea de încordare nervoasă ce mă stăpînea se accentua odată cu trecerea fiecărui minut în plus peste ora 19,30, mai ales că la 20,00, conform planului stabilit, trebuia să dispun îmbarcarea lui Adolf Eichmann în mașină. Cum Jitzak nu mai sosea, la 19,55 i-am ordonat lui Kent să plece împreună cu oamenii lui la casa conspirativă *Doron* pentru a-l

aduce la ora 21.00 pe criminal în punctul de așteptare fixat în apropierea aeroportului. În caz că se întîmpla ceva în zona unde mă aflam, urma să trimit un om cu o mașină înaintea lui Kent pentru a-i comunica situația și acesta trebuia să-l ducă pe Eichmann din nou la casa conspirativă *Doron*. Dacă nu era oprit pe traseu de nici unul din membrii detașamentului, însemna că drumul este liber și putea să vină la punctul de întîlnire, unde să aștepte noi instrucțiuni.

Pînă la ora 21.30 echipajul avionului, conform indicațiilor date, s-a prezentat la aeroport și nimeni nu a fost oprit de control. Acum așteptam cu înfrigurare să fie adus Eichmann și, deși atmosfera părea să ne fie favorabilă, tensiunea nervoasă se apropia de limita maximă. Între timp, a sosit și Saul Darom. A luat loc la o masă din restaurantul aeroportului și s-a comportat ca un adevărat om de afaceri, adică și-a pus în față tot felul de hîrtii, distrăgînd atenția celor din jur în legătură cu adevăratele lui preocupări. Apoi, sub privirile chelnerilor, preocupați de afacerile lor, a schimbat, foarte liniștit, fotografia de pe pașaportul lui Rafael Aron cu cea a lui Eichmann.

După cîteva minute, Daran Auner mi-a raportat că oamenii noștri cazați în oraș au sosit la aeroport fără a avea vreun conflict cu poliția, că la punctul de control totul a fost în regulă, iar avionul, gata de decolare, își va lua zborul de îndată ce persoana așteptată se va găsi la bordul său.

Apoi a venit Ehud Reviva și m-a informat că oamenii de ordine din aeroport sînt aceiași și că nu se fac razii sau percheziții.

Apreciind că lucrurile se desfășoară normal, i-am ordonat lui Ehud să întîmpine mașinile noastre, ce îl aduceau pe Adolf Eichmann, și să-mi raporteze imediat ce acestea vor sosi, pentru a le dirija către avion.

Daran Auner a prelucrat din nou echipajul cu privire la sprijinul ce trebuia să ni-l acorde pentru îndeplinirea misiunii și i-a comunicat că numele celui ce va fi transportat îl vor afla după ce vor ajunge în Israel și că despre acest fapt se va scrie în istorie. Cuvintele lui au avut darul să le mărească spiritul de răspundere față de sarcinile primite.

Așa cum stabilisem anterior, oamenii conduși de Gabi Eldad, ce îl aduceau pe Adolf Eichmann la aeroport, aveau indicația de a se purta obișnuit, veseli și zgomotoși însă, pentru ca funcționarii care efectuau controlul să nu-și dea seama

că în unul din autoturisme se află o persoană deosebită. Ehud Reviva trebuia să-i conducă la avion și să acționeze de așa manieră încît totul să se desfășoare conform planului.

Eu nu am părăsit restaurantul aeroportului nici un moment și cred că niciodată în viața mea nu am avut senzația că timpul se scurge atît de încet. Nu am cerut să mi se mai raporteze nimic, deoarece eram convins că oamenii mei se vor comporta bine. În plus, am considerat că dacă era să se întîmple ceva neprevăzut, nu puteam să intervin. Cel mai mult mă frămînta situația lui Jitzak, despre care nu știam nimic. Speram, totuși, că poate pe traseu s-a atașat grupului lui Gabi Eldad.

Cînd acele ceasornicului indicau ora 23,00, oamenii conduși de Eldad, împreună cu Eichmann, intrau pe poarta principală a aeroportului fără a întîmpina greutăți și așteptau instrucțiunile mele la locul stabilit pentru oprire. Toți erau îmbrăcați în uniforme de aviatori. Am schimbat cîteva cuvinte cu Gabi Eldad și Ehud Reviva, iar apoi m-am dus la mașina în care se găsea Eichmann. Acesta se afla încă sub influența drogurilor. Medicul m-a asigurat că, sprijinit, criminalul e în stare să meargă pe propriile-i picioare, însă nu raționează și, ca atare, poate fi urcat în avion. El m-a convins, astfel că le-am urat, în șoaptă, succes.

Cele trei mașini s-au apropiat de barieră. Omul de la punctul de control, văzînd că în autoturisme sînt aviatori, unii veseli și gălăgioși, alții triști și obosiți după zilele și nopțile petrecute în frumoasele localuri ale Buenos Airesului, a ridicat bariera și a dat drumul mașinilor care au ocolit pe cît posibil zona iluminată și s-au oprit la scara avionului. Au ieșit din autoturisme, l-au urcat încet pe Eichmann în avion și l-au așezat la clasa întîi. Pentru ca un eventual control să nu observe că Eichmann era drogat, toți pasagerii de aici simulau că dorm.

Am ieșit din local, am luat legătura cu Lazăr și i-am ordonat să-i convingă pe vameși să facă controlul cît mai repede posibil. Restul oamenilor care participaseră la „Acțiunea Eichmann" erau în restaurantul aeroportului și așteptau semnalul meu. I-am dus pe toți la controlul vamal și apoi ne-am îndreptat spre avion. Eu am fost ultimul pasager care a urcat în aeronavă. Ușile s-au închis și aparatul a părăsit locul de garare. Ajuns la capătul pistei, motoarele s-au oprit. Am intrat în panică, fiindu-mi frică că după atîta trudă vom rata acțiunea. Dar, deodată, avionul a pornit și s-a desprins de sol.

Ulterior, am aflat de la Lazăr, care a alergat cu sufletul la gură la turnul de control să vadă despre ce este vorba, cauza acestei opriri. Acolo a constatat că era vorba de o nimica toată: o rubrică din formularele de zbor rămăsese necompletată. A îndeplinit formalitatea și totul a fost în ordine. Și, totuși, Lazăr a trebuit să se mai confrunte cu un necaz, deoarece, din motive lesne de înțeles, îl derutase pe un funcționar superior din Ministerul Industriei și Comerțului al statului israelian în legătură cu ora decolării avionului. Cînd acesta a venit la aeroport, a constatat că nu mai are cu ce ajunge în patrie și i-a pretins lui Lazăr să meargă la turnul de control pentru a întoarce avionul din drum. Lazăr, care nu-i putea divulga secretul acțiunii noastre, a încercat să-l lămurească că așa ceva nu este posibil, întrucît combustibilul era insuficient. N-a reușit însă să-l lămurească pe funcționar, care l-a amenințat pe Lazăr că-l va da în judecată și-i va pretinde despăgubiri pe motiv că-l dezinformase.

După ce avionul a părăsit aeroportul, Gabi Eldad și Ehud Reviva s-au întors la casa conspirativă *Doron*, unde erau așteptați de cîțiva membri ai detașamentului. Au făcut să dispară toate urmele acțiunii noastre, și-au luat bagajele și au plecat la casa conspirativă *Ramina*. Acolo, i-au găsit pe Saul Darom și Menase Talmi. Ulterior au părăsit, pe rînd, Argentina. Doi au plecat cu avionul spre țară prin Uruguay, iar ceilalți cu trenul prin Chile.

Întrucît piloților le era teamă că, drumul pînă în Dakar fiind lung, nu le va ajunge combustibilul, au hotărît să zboare la mare înălțime, pentru ca în caz de pericol să poată manevra aparatul cît mai bine.

Pe drum, Adolf Eichmann și-a revenit, narcoticele pierzîndu-și efectul. Am organizat paza lui pe schimburi și l-am alimentat în așa fel încît, în caz de pericol, să poată fi drogat fără a-i pune în pericol viața.

Cînd am aterizat la Dakar, oamenii mei au fost cuprinși din nou de teama ca nu cumva autoritățile argentiniene să fi aflat de dispariția lui Eichmann și să ne fi pus sub urmărire. Escala a decurs, totuși, cît se poate de normal. Avionul a fost alimentat cu carburanți, iar noi ne-am aprovizionat cu hrană. După o oră părăseam Dakarul, îndreptîndu-ne spre patrie.

La aterizare, l-am predat pe Eichmann lui Ankor, sfătuindu-l să ia toate măsurile pentru ca prizonierul să nu se sinucidă.

Ankor, căruia i-am atras atenția să păstreze secretă aducerea în Israel a criminalului, pentru a nu fi linșat de populație, l-a băgat într-o mașină închisă și a plecat. Era duminică, 22 mai 1960, și se împlineau 32 de zile de cînd plecasem să îndeplinim această grea misiune.

M-am despărțit de colaboratorii mei, m-am urcat în mașină și am plecat în goană spre Consiliul de Miniștri. Secretarul lui Ben Gurion, dîndu-și seama că e vorba de o chestiune importantă, m-a introdus imediat în cabinetul de lucru al acestuia.

Cînd m-a văzut, premierul m-a privit mirat și m-a întrebat cînd am sosit. I-am răspuns că în urmă cu două ore și i-am raportat că Adolf Eichmann se află pe pămînt israelian. Apoi, i-am cerut permisiunea să-l predau pe criminal organelor de poliție. Ben Gurion nu mi-a răspuns imediat. M-am gîndit că pe moment nu realiza importanța evenimentului și, de aceea, nu-l putea aprecia cum trebuia. După cîteva clipe, m-a întrebat dacă nu am cumva dubii în legătură cu identitatea prizonierului. I-am explicat că nici nu se pune problema, deoarece experții criminaliști au stabilit cu exactitate că cel răpit este Eichmann.

Nu am reușit să-l conving. Mi-a spus că nu face nici un demers oficial înainte de a-l confrunta pe Eichmann cu doi martori care l-au cunoscut bine.

După multe căutări, am reușit să găsesc persoanele necesare.

Rezultatele confruntărilor au fost raportate imediat lui Ben Gurion și acesta mi-a comunicat că în ziua de 23 mai 1960 va face cunoscut Knesetului că îl avem în mînă pe Eichmann. Totodată, mi-a ordonat să-i mulțumesc procurorului Fritz Bauer pentru sprijinul acordat.

În ziua stabilită, am participat la o ședință neoficială a Consiliului de Miniștri, în care Ben Gurion a făcut cunoscut faptul că Eichmann se află în Israel. În aceeași zi, Knesetul afla că Eichmann va fi judecat la noi în țară.

Redactor: cpt. GHEORGHE VARGA
Corector: RADU STOIAN

Comanda nr. 551053. Dat la cules: 10.03.1978
R. M. nr. 310. Bun de tipar: 27.04.1978

Lucrarea conține 64 pagini